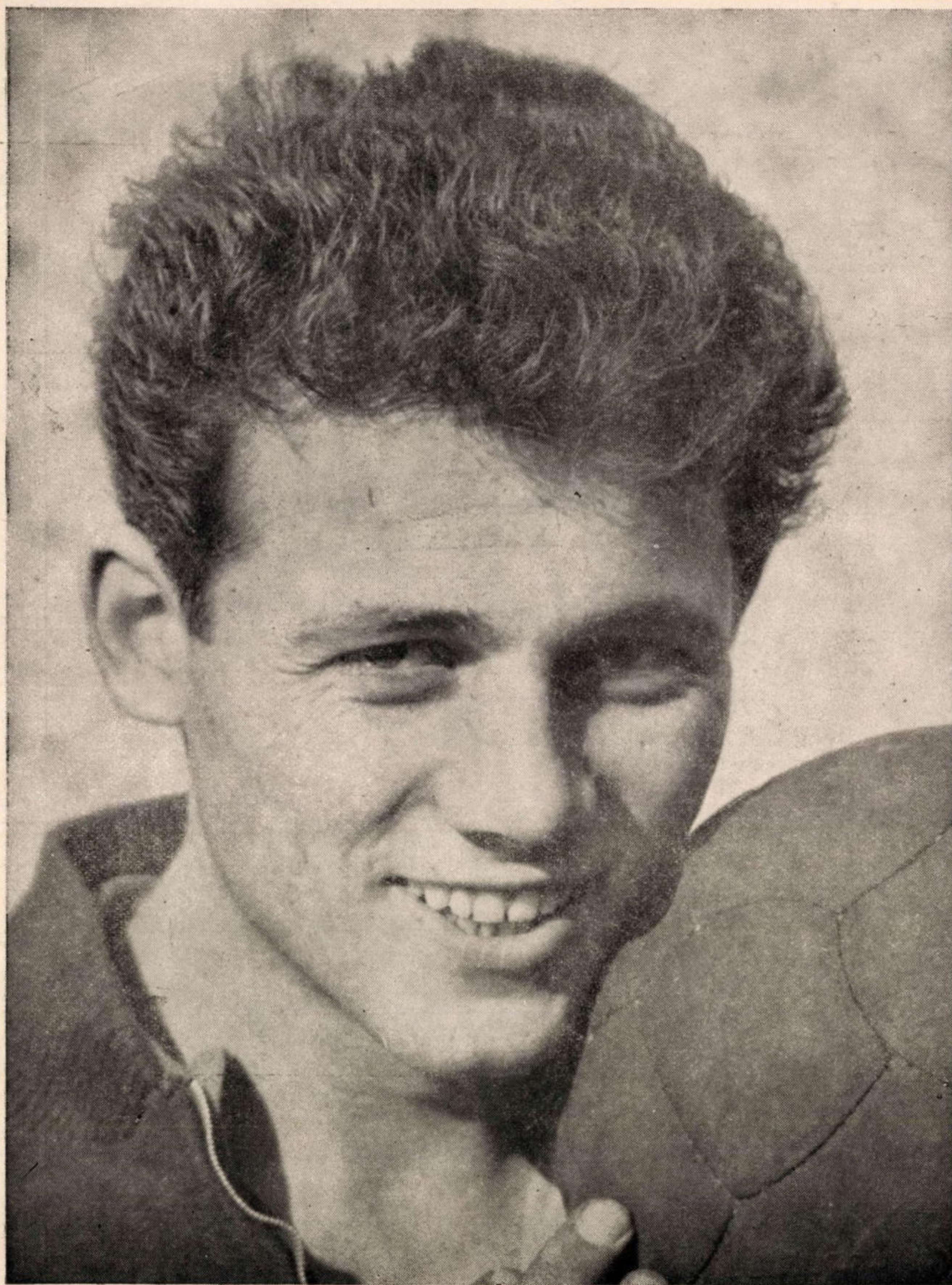
LABDARÚGÁS

Ára: 3 forint
Budapest, 1960. szeptember
VI. évfolyam, 9. szám

A külföldi szakértők egyöntetű megállapítása: Török Gábor volt az olimpiai labdarúgó-torna legjobb kapusa

OLIMPIAI KÉPEK

Fent jobboldalt: A brazilok elleni 3:1-es mérkőzésük után örülnek az olaszok, mert bekerültek az elődöntőbe. A háttérben Viani, az edző.

★

Lent baloldalt: Dunai fejéről öklözi el a labdát From, a dán kapus

★

Jobboldalt középen: A 7:0-ás magyar—francia mérkőzésen Dudás ment Bordas elől, a háttérben Solymosi.

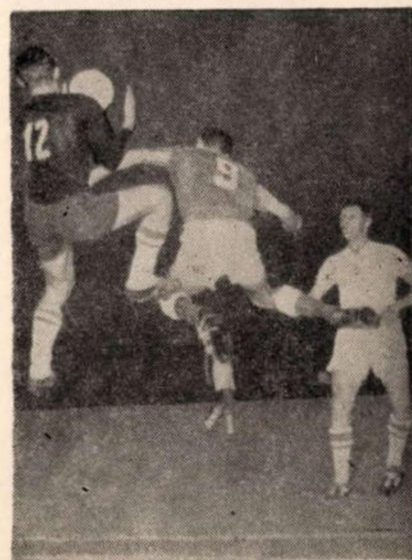
★

Jobboldalt lent: Török megszerzi a labdát az őt támadó dán H. Nielsen elől, Várhidi figyel.

8 győzelem, 1 vereség = 3. hely

Néhány megjegyzés olimpiai szereplésünkről

Írta: Barcs Sándor

Mindenféle szakmai értékelést megelőzve írom ezeket a sorokat. Sürget a „Labdarugás" megjelenésének időpontja, igyhát nem várhatjuk meg, amíg a végső elszámolást megvitatják és papírra vetik a szakemberek. A magyar olimpiai labdarugó csapat szerepléséről tehát sok egyéni benyomás, sok szubjektív érzés és főleg egy sereg nem rendezett gondolat jegyében — *korántsem a teljességre törekedve* — mondok véleményt.

Mivel kezdjem?

Talán a leglényegesebb kérdéssel. Megfelelt-e a várakozásnak olimpiai csapatunk szereplése? *Véleményem szerint erre a kérdésre csak igennel lehet válaszolni,* Ez a csapat *ennyire* képes — többre nem. És ez az „ennyi" *nem is olyan kevés.* Nézzük csak: Ausztria ellen 2 : 1 és 4 : 1, Csehszlovákia ellen kétszer 2 : 1, India ellen 2 : 1, Peru ellen 6 : 2, Franciaország ellen 7 : 0 és Olaszország ellen 2 : 1. Szép sorozat! Még szebb lenne, ha nem szerepelne benne a Dánia elleni 0 : 2, ami a 3-ik helyet jelentette. Ugyanakkor — a mi két „pontunkkal" szemben — az olimpiai bajnok Jugoszlávia 5 „pontot" adott le.

Az olimpiai futball-torna értéke

Ahhoz, hogy ilyen sorozatot érhettünk el, dicséret illeti a csapatot, de gyorsan meg kell jegyeznünk, hogy a dícséret *elsősorban azért illeti, mert egyáltalán kijutott Rómába.* A selejtező csapatai ugyanis, az osztrákok, de még inkább a csehszlovákok lényegesen nagyobb játékerőt vonultattak fel, mint akár India, akár Peru, akár Franciaország olimpiai csapata!

Dehát valóban kik is képviselték hazájukat ezen az olimpiai tornán? Érdemes ezzel a kérdéssel egy kicsit közelebbről foglalkozni.

Úgy gondolom, a tornán résztvett csapatokat három csoportba sorolhatjuk: 1. a szocialista országok jelentős játékerőt képviselő együttesei, 2. fiatal profijátékosok, akik részben már „befutottak" részben most ível felfelé pályájuk, 3. nyugati amatőrök, akik nem képviselnek számottevő játékerőt. (Ez alól egyedül Dánia kivétel).

A mi ellenfeleink közül Olaszország, Franciaország és Peru a 2-ik kategóriába sorolható, India és Dánia a 3-ik kategóriába. Nyilvánvaló tehát, hogy az olimpiai labdarúgó torna messze elmarad a nagy világversenyek: a világbajnokság, az Európai Nemzetek Tornája, Délamerikai bajnokság, sőt, még a nagyobb klub-tornák mögött is. Az a tény, hogy általában nem a nemzeti válogatott tizenegyek szerepelnek (Lengyelország, Dánia, Bulgária itt kivétel volt), az, hogy nyiltan elindítják a szerződéses profi-játékosokat is és az, hogy sem a szakemberek, sem a világsajtó nem tulajdonít nagyobb jelentőséget az olimpiai tornának, felveti a kérdést: *ilyen sok ellentmondás után vajon érdemes-e egyáltalán megrendezni a futball-tornát az olimpián?*

A FIFÁ-ban aligha venné bárki is zokon, ha „leállítanák" a labdarúgást az olimpián. Ebben az ügyben azonban nem a FIFA, hanem egyedül a NOB illetékes dönteni. Márpedig a NOB eldöntötte: *Tokióban is lesz labdarúgó torna!*

A magyar csapat kialakításának vonala

Íme, hát ilyenek voltak az erőviszonyok Rómában és ennek tudatában készítettük fel a csapatot. A szakvezetők elképzelése az volt, hogy lehetőleg igyekeznek egy ütőképes *együttest* kialakítani. Erre nem volt túlságosan sok idő. A felkészülés alapja az őszi szovjetunióbeli és a kínai túra volt és ez a csapat maradt a magja a későbbi együttesnek. Mint tudjuk, a svédországi VB-re nevezett játékosok nem szerepelhettek az olimpián, *így teljesen új csapatot kellett életre hívni.*

Áprilisban a selejtező mérkőzések előtt és alatt alakult ki a római együttes. Grácban jól is játszott, *a csehszlovákok ellen pedig egy nagyon tiszteletreméltó erényt vonultatott fel: a hallatlanul lelkes küzdőszellemet.* Vártuk, hogy — közeledve az olimpiához — mind egységesebbé váljék ez az együttes, már annál is inkább, mivel a csapatban Dalnoki, Vilezsál, Orosz, Albert és Rákosi személyében öt játékost egy klubból válogattak be (nyilván azzal a célzattal, hogy még inkább biztosítsák az összeszokottságot és ezzel a jó csapatjátékot). *Az elképzelés tehát az volt: kialakítani és összekovácsolni egy csapatot és végig azt szerepeltetni.* Azt hiszem, ezt az elvet el lehet és el is kell fogadni.

Az összeállításról lehet vitatkozni. Magam is (nem utána, hanem előtte hangoztattam) szívesen láttam volna Nagy Pistát és Kuharszkit a csapatban, dehát az előbbinél kissé túl szigorúan vett fegyelmi okok, az utóbbinál fizikuma („azon a tornán sokat fog számítani a testi erő — mondták helyesen a szakvezetők) döntött a mellőzésnél. *Azt a „vonalat" azonban, amely a csapat összekovácsolását (sok együttes játékkal!) tűzte maga elé, helyesnek kell mondani. Egy ilyen nemzetközi tornán az összeszokott együttes legalább egy gól előnnyel indul.*

Az előkészületek során a szakvezetés következetesen vitte ezt a helyes elvet, csak egy valami váratott igazán magára: *a játék.* Az olimpiai csapat küzdeni nagyon tudott, de a folyamatos, jó játék, *a csapatmunka csak nem akart jeletnkezni.* És Rómában is csak nyomokban jelentkezett, még a gyengébb ellenfelekkel szemben is.

Ízig-vérig modern labdarúgást!

Az olimpia előtt lemértük az esélyeket és megállapítottuk, hogy a rendkívül jó formában levő Jugoszlávia (hét nagyválogatott játékossal), a teljes nagyválogatottat felvonultató Bulgária és Lengyelország, valamint a minket már Koppenhágában legyőző Dánia (amely ellen a világbajnok brazil válogatott izzadva nyert 4 : 3-ra) *esélyesként indul a küzdelembe ellenünk.* Persze, nem lehetett mind a négyről, mint ellenfélről beszélni, hiszen Dániával vagy Lengyelországgal, illetve ha ezt a mérkőzést sikerrel abszolváltuk, Jugoszláviával, vagy Bulgáriával kerülhettünk csak össze. Mindenesetre helyesen értékeltük csapatunk képességeit, amikor — figyelembevéve az erőviszonyokat és beleszámítva a magyar fiúk töretlen küzdőszellemét is —, *azt vártuk a mieinktől, hogy az első négy közé kerüljenek.* Esélyesek azonban nem voltunk! Ezt így már Rómába érkezésünkkor *világosan megmondtuk az olasz sajtó képviselőinek is.*

De miért nem tudtunk esélyes csapatot kivinni Rómába? Vajjon

jobb összeállítással nem lehettek volna győzelmi reményeink?

Fentebb már mondtam: egy-két esetleg három poszton lehetett volna talán szerencsésebb megoldást is találni. *Ez azonban csak maximálisan emelte volna esélyeinket. Egyébként is: az összeállítás firtatása csak terméketlen vitákra adhat alkalmat és arra lehet alkalmas, hogy elterelje a figyelmet a leglényegesebb kérdésekről.* Márpedig ezek a kérdések a magyar labdarúgás jövője szempontjából döntő jelentőségűek. Arról van szó: *át tudunk-e állni a modern futballra, vagy sem,* tudunk-e emelni szakmai vezetésünk színvonalán, igen, vagy nem. *Ha ezekre a kérdésekre nem tudunk kielégítő választ adni, akkor 4—5 év múlva a magyar labdarúgás már nem lesz ott a nemzetközi élvonalban.*

Miről van itt szó?

Nem egyszer írtam arról a Labdarúgásban is, a Népsportban is, hogy a modern labdarúgás többet követel az edzőtől és játékostól, mint a 4—5 évvel ezelőtti futball. A korszerű labdarúgás ugyanis három alaptényezőre épül: *a technikai képzettségre, a fizikai erőre és a gyorsaságra.* Erre a három alappillérre lehet felhúzni aztán a taktikát, a csapatmunkát, az erőnlétet (mert más az erőnlét és más a fizikai erő!) és a játékosok sok más tényezőjét. Nem győztem eleget hangsúlyozni, írásban és szóban, hogy *ezeket az alapfeltételeket csakis lelkiismeretes egyéni képzéssel érhetjük el, illetve tarthatjuk meg és fokozhatjuk.* Át kell tehát térni edzéseink áttervezésére, vezető kluboknál segédedzők foglalkoztatására, testnevelő tanárok bekapcsolására (amit az *egyre inkább szakosodó edzői munka megkövetel)* és a sportorvosok aktivizálására.

Szeretnék emlékeztetni a Népsportban az életrenddel és az étkezéssel foglalkozó cikkemre. Ebben megállapítottam, hogy a magyar játékosok a mérkőzés után agyonterhelik amúgyis elfáradt szervezetüket és hogy nem étkeznek megfelelően. A Reál Madridnál például következő a helyzet. A játékosok étrendet kapnak. Rengeteg zöldséget, főzeléket és gyümölcsöt fogyasztanak, amellett mesterségesen is ellátják őket vitaminokkal. Ami azonban a legérdekesebb: mérkőzés után langyos teát kapnak, majd autóbuszba ülnek, ahol egy-két vékonyka szendvicset fogyaszthatnak. Autóbusszal a rejtekhelyre mennek *(mérkőzés után!)* itt közös, könnyű vacsorán vesznek részt, majd korán lefekszenek, kipihenik magukat és csak teljesen kipihent állapotban, *másnap délután* mennek haza.

Értsük meg végre, a labdarúgás is fejlődik, kutatják, keresik az előrevivő módszereket és ha mi megelégszünk a tíz évvel ezelőtti edzésekkel, akkor menthetetlenek vagyunk.

Erő és gyorsaság

Az olimpiai tornán a jugoszlávok, bolgárok, dánok és olaszok modern labdarúgást játszottak. Miből állt ez? Már a szurkolók is tudják: két előre tólt csatár és kilenc védekező játékos, *ha az ellenfél támad.* Ellentámadásnál valaki kihozza a labdát a tömörülésből és kezdi felépíteni a támadást. A pályának körülbelül 2/3 része rendelkezésére áll és ez megkönnyíti a támadók feladatát. Nagyobb területen a partner könnyebben talál réseket, könnyebben tudja „mutatni" magát. A két előre tólt csatárhoz villámgyorsan felzárkózik 4—5 partner és immár 6—7 emberrel fut fel a támadás. Ha az ellenfél leszereli az akciót, akkor a 4—5 előrevont ember ismét csak villámgyorsan „visszahull" a saját térfelére és megkezdi a védekezést, az ellenfél zavarását. A játéknak ebből a természetéből fakad az az új vonás, hogy kissé a kosárlabdához és a vizilabdához hasonlóan itt is kezdik „tartani" a labdát, ami érdekes színt ad a modern futballnak. Ilyenkor- és csak ilyenkor — gyakran lelassul a játék, de csak azért, hogy a következő pillanatban annál gyorsabbá „robbanjon".

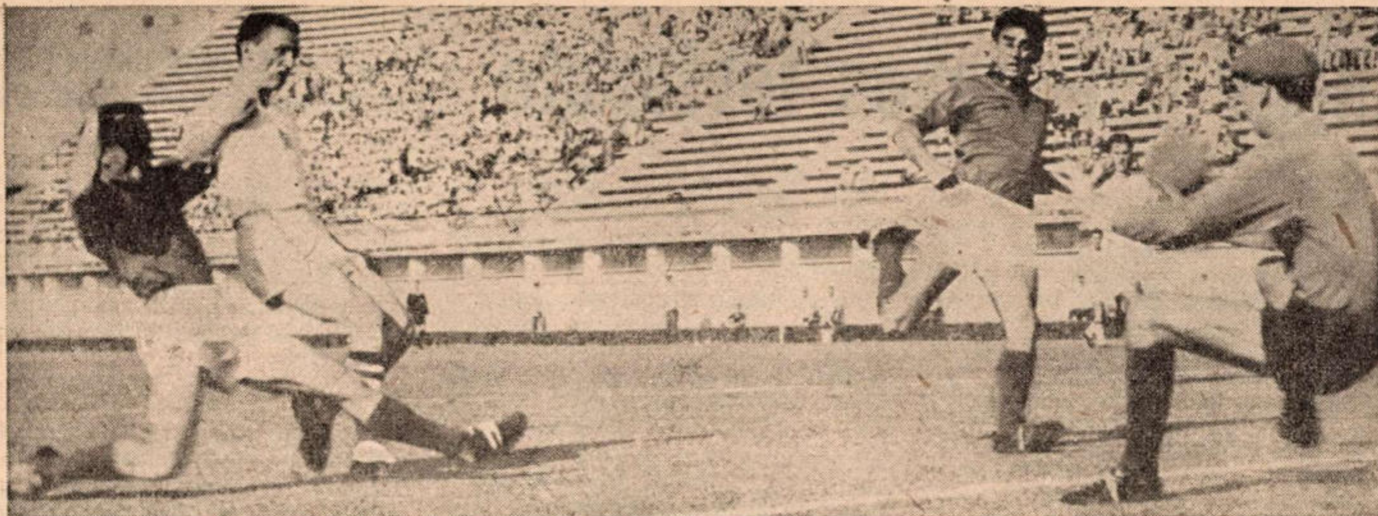
Az elmondottakból egészen világosan látszik, hogy a modern labdarúgás megfelelő fizikai erőt, jó erőnlétet és gyorsaságot követel a játékosoktól. *A gyorsaság alatt persze reflex-gyorsaságot és gondolkodásbeli gyorsaságot is értek, maga a futógyorsaság nem elég.* Egy nagy nemzetközi tornán adottnak kell venni a játékosok technikai tudását és taktikai érettségét. Ha ehhez megfelelő gyorsaságot és erőt adunk és ha a csapat pszihikai felkészítése is megfelelő, *akkor minden feltételét biztosítottuk a sikernek.*

Miben jött ki gyengeségünk?

Ha ilyen igényekkel (tegyük hozzá *jogos* igényekkel!) vizsgáljuk a magyar csapat olimpiai szereplését, könnyű rájönni arra, *miért nem lehettünk mi reálisan esélyesei a tornának?* Játékosaink technikai képzettsége megfelelő volt. Ezt könnyebb ellenfél ellen be is bizonyították. Taktikai harcbaküldésük világos, tö-

„Szendvics" az olasz—brazil mérkőzésen: két olasz között egy brazil. Optikai tréfa: a valószínűtlenül nagy labda

Albert lövését védi a francia kapus — a 7:0-ás mérkőzésen

mör, érthető. Könnyebb ellenfelekkel szemben alkalmazták is. *De mi történt a dánok és az olaszok ellen?*

Szembetűnő volt az ellenfél nagyobb gyorsasága. A mi kulcsembereink: Vilezsál, Solymosi, Kovács III, Dunai, Orosz *egyszerűen lelassultak a dán vagy olasz ellenféllel szemben.* Érdekes volt megfigyelni a lassan gondolkodó és lomha tempójú Dunai játékát az olaszok ellen. Képtelen volt beleilleszkedni a játék gyors iramába s amikor — természete és beidegzett mozgása ellenére — *alkalmazkodni akart a gyors játékhoz, elvesztette egyensúlyát és elesett még mielőtt a labda a birtokába került volna.* De a gyorsaság mellett az erő is hiányzott. Emiatt nem volt *„harmonikázás”*, hiszen Orosz vagy Dunai fizikai erővel sem bírta az iramot. Egyedül Sátori volt az, aki az olaszok ellen gyorsaságban és erőben fel tudta venni a versenyt.

Nyilvánvaló, hogy *egy nálunk gyorsabb ellenfél azonnal szétzilálja a harci rendet, azonnal szétrombolja a szépen kitervezett taktikát.* De beleszól még a játékosok technikai képzettségébe is, hiszen, ha az ellenfél *enged időt rá*, akkor sok technikailag nagyszerűen képzett játékosunk van. Ha azonban villámgyorsan rácsapnak a labdátkezelő játékosunkra és nem adnak neki elég időt a labda kezelésére, *mindjárt kijönnek a fogyatékosságok* és különösen a reflex-gyorsaság hiánya jelentkezik. Göröcs az egész torna egyik legjobb játékosa volt. A válogatott jobbösszekötő technikai tudását azt hiszem senki sem vitatja. Mégis, a gyors játékban nem egyszer elpattogott tőle is a labda, nem tudta megfelelően elkezelni.

A magyar csapat tehát *ott vesztette el már eleve győzelmi esélyét, hogy nem tudott modern labdarúgást játszani, egyszerűen azért, mert ehhez nem rendelkezett a nélkülözhetetlen alap-adottságokkal.* Elsősorban a gyorsaság és másodsorban az erő (nem erőnlét!) hiányzott. Ennek a két döntő tényezőnek a hiánya úgy jelentkezett, mint amikor az élére állított kártyavárból egy lapot kiemelünk: *összedől az egész.* Csapatunk a dánok ellen és a nálunk jobb futballt játszó olaszok ellen csak erőlködött, fogcsikorgatva küzdött, önfeláldozóan harcolt, *mert ennél több nem telt tőle.*

Ha a világ legjobb atléta edzői készítették is volna fel a magyar vágtázókat az olimpiára, semmi esélyük sem lett volna Armin Hary legyőzéséhez. Ez volt a helyzet a labdarúgókkal is. *De volt-e 3—4 „tizedmásodperc” különbség a magyar és a jugoszláv csapat között?* Volt. Sajnos, még a dán csapatnál is kijött 1—2 „tizedmásodperc” különbség...

Megtették kötelességüket

Sajnos, a hazai közvélemény nem tudja elviselni a vereséget. Különösen érzékeny a labdarúgó vereségekre. Bevallom, én nem tudom teljesen elítélni ezeket az embereket. Egyrészt igazuk van, ha igényesek a magyar labdarúgással szemben, másrészt bennünket, vezetőket is serkentenek, hogy egy pillanatra se álljunk meg, hanem nyissuk ki a szemünket és dolgozzunk labdarúgó sportunk továbbfejlesztésében. *Abban azonban nincs igazuk, hogy csakis a magyar határokig látva, esélyesnek kiáltották ki olimpiai csapatunkat s most neheztelnek a fiúkra és — ami persze törvényszerűen így szokott lenni — a szakvezetőkre, hogy „csak” bronzérmet hoztunk.* Ebben nincs igazuk.

Nincs igazuk, mert mint fentebb kifejtettem, a képességből többre nem futotta. Minden azonban, ami ezen túl van, *a fegyelmezett viselkedés, a mérkőzésekre való lelkiismeretes felkészülés, az önfeláldozóan elszánt harci szellem és a mindenki számára példaadó, komoly, érett sportemberekhez illő magatartás olyan pozitívumok, amelyeket boldogan és büszkén rakhatunk oda a bronz érem mellé.* Ha pusztán csak ezeken az akarat-erkölcsi tényezőkön múlt volna, akkor — de csak akkor — nyugodtan kikiálthattak volna esélyesnek.

Így is azonban köszönjük meg a fiúknak a játékot, szorítsuk meg a kezüket. Megtették kötelességüket, sportemberhez méltóan küzdöttek. És mérlegük sem olyan rossz: 9 játék 8 győzelem, 1 vereség. Az annáleszekben ezt jegyzik fel.

A szakemberek számára azonban még nagyon sok intő tanulságot kell levonni.

Korán kezdje, aki vinni akarja valamire

F. *Mahlo* a Theorie und Praxis der Körperkultur c. tudományos folyóiratban *a taktikai érzék fejlesztésével* foglalkozik. A tudományos kutatók ma már egyetértenek abban, hogy a sokrétű mozgásügyességet már tízéves kor előtt meg kell szerezniök a gyermekeknek, különben aligha érhetnek el később megfelelő fejlettséget a különböző sportágakban. De ugyanebben a korban kell megkezdeni a taktikai érzék fejlesztését is, hangsúlyozza Mahlo. Szükséges, hogy már az általános iskola alsó tagozatában sokat és sokféle játékot játsszék a gyermek. A kismozgásos játékok olyan általános taktikai érzéket, taktikai gondolkodást fejlesztenek ki, amire később valamennyi sportjáték oktatásában építeni lehet. Aki gyermekkorában nem szerzi meg ezt az alapot, később nehezen válhat taktikailag képzett játékossá.

Négy tizenegyes története – AZ OLIMPIÁKON

Az olimpiai labdarúgó torna magyar—dán elődöntőjének második félidejében a dánok, amikor 1:0-ra állt javukra a mérkőzés, kihagytak egy tizenegyest. Néhány perccel később a magyar csapat javára ítélt büntetőt a játékvezető. A szurkolók kis magyar szigete a római Flaminio stadionban, a sok százezer hallgató a rádió mellett és a sok-sok néző a televízió képernyője előtt ekkor egyöntetűen reménykedve gondolt arra, hogy most — kiegyenlítünk.

Nem így történt! A rúgás nem sikerült, mint ahogyan az olimpiai labdarúgó mérkőzések tizenegyeseinek a magyar csapat számára *kellemetlen* hagyományai vannak.

Érdekes visszapillantani ezekre a tizenegyesekre.

Magyarország csapata labdarúgásban a stockholmi olimpián szerepelt először. *1912. június 30-án* került sor a stockholmi Rasunda stadionban első mérkőzésére, amelyen Anglia akkor világhírű s valóban élenjáró együttesét kapta ellenfelül. És mégis ez a mérkőzés *meglepetéssel indulhatott volna.* A játék elején egyik angol hátvéd szabálytalanul szerelt, mire a játékvezető határozottan tizenegyest ítélt.

Bodnár Sándor, az akkori idők félelmetes góllövője áll a labda mögé, a sípszóra nekiiramodott és — *a földbe rúgott,* úgyhogy a labda alig vánszorgott el a kapuig, ahol Brebner kapus könnyedén, mosolyogva fogta meg.

Az elhibázott tizenegyes letörte a magyar csapatot és — az angolok akkori kétségtelen nagyobb tudása mellett — ennek is része volt abban, hogy végeredményben 7:0 arányú súlyos vereséget szenvedtünk.

Tizenkét évvel később Párizsban lépett újra olimpiai közönség elé a magyar labdarúgó csapat. Az első szereplést siker kísérte: Lengyelországot 5:0 arányban győztük le, a második ellenfél: Egyiptom is könnyű ellenfélnek ígérkezett.

1924 május 29-én a külvárosi Stade Bergèyre volt a színhelye a mérkőzésnek. Az első félidőben az egyiptomiak egy lefutásból nagy meglepetésre vezetést szereztek. Nem sokkal ezután az egyik egyiptomi hátvéd kézzel ütötte le a labdát a kapu előtt és Colina spanyol bíró megadta a tizenegyest. Ekkor kínos tanácskozás kezdődött a pályán: ki rúgja a tizenegyest? Végül Braun Csibi, az MTK híres jobbszélsője vállalkozott, nekifutott s a következő pillanatban *a labda — a kapufán csattant.*

Az elhibázott tizenegyesnek ezúttal is feltűnő erkölcsi hatása volt. Az arab játékosokból álló egyiptomi csapatot felvillanyozta, a magyarokat lesújtotta. A nagy nevekből álló magyar csapat ettől kezdve szárnyaszegetten lézengett a pályán és végül Egyiptom csapata 3:0 arányban győzött a párizsi olimpia nagy favoritja, a magyar labdarúgó válogatott ellen.

*

Idő: *1952 augusztus 2.* Szín: Helsinki, az olimpiai stadion.

A magyar csapat nagyszerű győzelmek után jutott a döntőbe, ahol Jugoszlávia volt az ellenfele. A jugoszláv labdarúgás már ekkor kitűnő volt, a játékosok nagy odaadással küzdöttek, félidőben 0:0 volt az eredmény.

A második félidő elején alkalom kínálkozott, hogy a magyar csapat megszerezze a vezetést: a játékvezető tizenegyest ítélt a javunkra.

Puskás állt a labdának és — *kapu mellé lőtte...*

Itt azonban, az elhibázott tizenegyes ellenére is kiharcoltuk a győzelmet, s ezzel az olimpiai bajnokságot.

*

És most Rómában, *1960 szeptember 6-án:*

Micsoda lehetőség kínálkozott, amikor a dánok javára megítélt tizenegyest F. Nielsen olyan csúnyán — számunkra persze szépen — félrerúgta, hogy a kornerzászlót veszélyeztette. A dánok letörtek, hiszen győzelmük bebiztosítását mulasztották el. És néhány perccel később Leafe angol játékvezető — Rákosi felvágásáért — a magyar csapat javára ítélt tizenegyest.

Most itt az alkalom az egyenlítésre, ami felvillanyozná a csapatot s talán még a győzelmet is jelentené. Az újpesti Várhidi eddig biztos tizenegyes-rúgónak bizonyult, csak most... most... a döntő pillanatban helyezte olyan gyengén a labdát, hogy From biztosan elfoghatta.

S utána a dánok rúgtak még egy gólt...

*

Négy tizenegyes, — egyikből sem lett gól. Az egyiknél *földberúgott* a csatár, a másiknál *kapufára,* a harmadiknál *kapu mellé* szállt a labda, a negyediket *kifogta a kapus...*

A lelkes labdarúgó szurkoló most azon fohászkodik:

— A tokiói olimpia labdarúgó tornáján ne ítéljen a játékvezető tizenegyest — a javunkra...

Pánczél Lajos

Göröcs kapura tör a magyar—olasz mérkőzésen

A LEGJOBB TIZENEGY

A labdarúgó olimpia befejeztével számos külföldi lap összeállítást közölt a — véleménye szerint — legjobb tizenegy játékosról. Ebbe az értékelésbe most a Labdarúgás is bekapcsolódik, amelynek részéről Hoffer József felelős szerkesztő és Pánczél Lajos munkatárs volt Rómában. Nemcsak a magyar csapat mérkőzéseit tekintették meg, hanem több más válogatott együttes játékát is figyelemmel kísérték. Értékeléseik összegezéseként a következő csapatot állították össze, mint a római olimpián résztvett legjobb tizenegyet:

Török (Magyarország) — *Durkovics* (Jugoszlávia), *Salvadore* (Olaszország), *Juszufi* (Jugoszlávia) — *Zsanetics* (Jugoszlávia), *F. Nielsen* (Dánia) — *Rivera* (Olaszország), *Göröcs* (Magyarország), *H. Nielsen* (Dánia), *Pohl* (Lengyelország), *Kosztics* (Jugoszlávia).

A csapatban tehát négy jugoszláv játékos szerepel, ez egyben elismerése annak is, hogy déli szomszédunk megérdemelten nyerte a labdarúgó-olimpiát. Olaszországot, Dániát és Magyarországot két-két játékos képviseli, tizenegyedikként pedig a lengyel *Pohl* került a csapatba, aki nagy gólképessége mellett kitűnt szép kombinációs játékával is.

Az olasz *Rivera,* mint jobbszélső került a legjobb tizenegy közé, képességeit azonban nemcsak ezen a poszton, hanem mint *jobbösszekötő* és *balszélső* is megmutatta. Igazi allround csatár, az olasz labdarúgás nagy reménysége.

A Brazília—Tajván 5:0-ás mérkőzésen Brarico gólt rúg

A középcsatár helyén szóba került a jugoszláv *Galics* is, aki a torna egyik legeredményesebb csatára volt és az új jugoszláv gárda nagy erőssége. A legjobb tizenegy közé mégsem került be, mert a döntő mérkőzésen sportszerűtlenségével lerontotta jó teljesítményét és a játékvezető ki is állította. A döntőben, amikor Galics az egyik jugoszláv gól meg nem adása miatt szóváltásba keveredett Lo Bello olasz játékvezetővel, pillanatra úgy tetszett, hogy felborul a játék rendje. A helyzetet *Kosztics,* a jugoszláv csapat kapitánya mentette meg, aki megnyugtatta játékostársait, a kiállított Galicsot leküldte a pályáról és így nyugodt körülmények között folyhatott tovább a küzdelem. Kosztics a labdarúgó olimpián nemcsak *játéktudásból,* hanem *sportszerűségből* is kitűnően vizsgázott.

A Magyarország—Peru mérkőzésen a perui kapus Albert elől megszerzi a labdát

„VILÁGCSÚCS"

A válogatottság rekordját az angol Billy Wright tartja 105 szerepléssel. Erősen veszélyezteti előkelő helyét a norvég középfedezet Thorbjorn Svensson, aki eddig kilencvenszer képviselte a norvég színeket válogatott mérkőzésen és még legalább kéttucatszor szeretne válogatott lenni — mint kijelentette — visszavonulása előtt.

Másodszor az olimpián,

A római XVII. nyári olimpiai játékok labdarúgó tornájáról Zsolt István játékvezető így vélekedett:

— Nagyon megörültem, amikor az MLSZ előterjesztésére, a MOB javaslatára megkaptam a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség meghívását Rómába! A feladat nagyságával tisztában voltam, de megnyugtatott, hogy nem vagyok „újonc" hiszen ott voltam már a helsinki olimpián is.

Régiek — ujoncok

— Augusztus 22-ig kellett Olaszországba érkeznem, mert részt kellett vennem az Olasz Labdarúgó Szövetség és a FIFA vezetői által tartott értekezleten. A mintegy háromnegyed órás megbeszélésen ott volt az az olimpiai torna teljes „vezérkara". Sir Stanley Rous, Kurt Gassmann, prof. Andrejevics, Dos Reis, Lindenberg, McGuire, dr. Ronzió és a meghívott játékvezetői gárda — nagyszámban olasz, kisebb részben külföldi bírók. Találkoztam sok nagy labdarúgó csata „hősével", az olasz Liveranival, Orlandinivel, Jonnival, Lo Belloval, azután az angol Leafeval, a belga van Nuffellal, a kanadai Morgannal, a francia Schwintevel, a német Kandlbinderrel, azután az „újoncokkal" a török Garannal, az egyiptomi Imammal és a tuniszi Ben Szaiddal — mint semleges játékvezetőkkel, — azután a 16-os döntőbe bejutott érdekelt országok képviselőivel, dán Helgevel, a jugoszláv Ehrlihhel és a bolgár Takovval.

BONETTO

LO BELLO

— Sir Stanley Rous, az Angol Labdarúgó Szövetség elnöke, a FIFA „szellemi" vezetője adott tájékoztatót a torna lebonyolításáról. Kérte, hogy minden esetben abszolút tárgyilagosak legyünk, ítéleteinket jól fontoljuk meg és tartsuk szorosan a kezünkben a mérkőzések irányítását. Hangsúlyozta, hogy minden tekintetben számíthatunk az Olasz Labdarúgó Szövetség és a FIFA támogatására.

— Megbizatásom két mérkőzésre szólt folytatta a 39 éves magyar játékvezető, aki már jó néhány éve fekete ingén viseli a „FIFA Referee" megjelölést. Pescarában az Argentina—Tunisz mérkőzésen bíráskodtam, a livornói Nagybritannia—Brazilia mérkőzésen pedig partjelző voltam. *Nézőként tekintettem* meg ezenkívül a jugoszláv—bolgár és a magyar—dán találkozót. Mit láttam ezeken?

Sportszerű küzdelmek

— Elsősorban azt, hogy az egymástól földrajzilag is távoleső, vérmérsékletben különböző csapatok — a mienk kivételével, de erről később — egységesek voltak, 90 percen keresztül töretlenül küzdöttek, erőnlétük pompás volt, maximálisan kihasználták testi erejüket — anélkül, hogy durvaságba mentek volna át. Az angol—brazil mérkőzésen pl, — annak ellenére — hogy lábtörés, súlyos karficam is történt és a kisebb sérülések szinte „garmadával" fordultak elő oly annyira, hogy a felhasznált jód és gézmennyiség tetemes volt — egyetlen szándékos fault sem fordult elő. Mély benyomást tett rám, a két csapat sportszerű küzdő játéka.

— A mérkőzés gyors, változatos, kemény és — bár ez talán egy kissé furcsának hangzik — színvonalas volt. Igazi labdarúgómérkőzést láthatott a közönség!

— A jugoszláv—bolgár találkozó is ilyen érdekes volt, *s a nagy tét* ellenére is meglepően sportszerű. Mindez azt mutatta, hogy az olimpiai játékok légköre a labdarúgó tornára is rányomta bélyegét.

A magyar csapatról

A következő kérdés már „magyarvonatkozású" volt: mi a véleménye Zsolt Istvánnak a magyar olimpiai labdarúgó csapatról, játékáról, szerepléséről?

— Tény, hogy a vártnál rosszabbul szerepelt a magyar csapat, mert képességeit tekintve feltétlenül ott kellett volna lennie a döntőben.

— A látottak alapján azonban nyugodtan megállapíthatom, hogy olimpiai együttesünk többre nem volt képes a bronzérem elnyerésénél — az indiaiak elleni 2:1, a peruiak elleni 6:2, a franciák elleni 7:0 és az olaszok elleni 2:1 ellenére sem. Azok a külföldi játékvezetők viszont, akik jól ismerik a magyar labdarúgást csodálkozva és bizonyos mértékig érthe-

JONNI

Zsolt István beszámolója a labdarúgótornáról

tetlenül álltak elsősorban a magyar csapat játéka és főleg a dánok elleni mérkőzés (0:2) eseményeivel szemben, mert a többi szakemberhez hasonlóan ők is a magyar csapatot tippelték az első helyre. De hát ez az olimpia a meglepetések olimpiája volt!

A sorrendről

— Ami végül a torna végső sorrendjét illeti: Jugoszlávia reálisan szerezte meg az aranyérmet és valós a dánok második, a magyarok harmadik és az olaszok negyedik helye is. Meglepetés talán az, hogy mi játékvezetők többet vártunk a lengyelektől és a bolgároktól, — és természetesen — hírnevükhöz méltóan — a délamerikaiaktól. Sok beszéd tárgya volt kollégáimmal az is, hogy helyes-e az olimpiai labdarúgótorna lebonyolítási rendje, felépítése, hiszen olyan nagyképességű válogatottak — mint pl. Szovjetunió, Svédország, Ausztria, Németország — rovására, kisebb erejű csapatok kerültek a 16-os döntőbe, és ez a színvonal csökkenését okozta.

Zsolt István befejezésül megemlítette még, hogy — mint annyi más nagy nemzetközi tornán — ezen az olimpián is történt „őrségváltás": a pályáktól ezúttal az 50 éves Orlandini és Liverani, valamint a 49 éves Helge búcsúzott, tette zsebbe a sípot. Viszont most és jól esett át a tűzkeresztségen a török Garan, az egyiptomi Imam és a tuniszi Ben Szaid. Az olimpiai labdarúgótorna legjobb játékvezetői „bizonyítványát" egyébként — szerinte — az olasz Cezare Jonninak lehetne kiállítani — elsősorban a jugoszláv—bolgár mérkőzés vezetéséért. **Végh Gyula**

Orlandini

A magyar—olasz mérkőzésen Török (12) felugorva véd. Baloldalt Dudás (13), jobboldalt Várhidi

Olaszországi

A XVII. nyári olimpiai játékokon Olaszországban tizedik alkalommal mérkőztek labdarúgó csapatok az aranyéremért.

Az 1960. augusztus 26-tól szeptember 10-ig megrendezett küzdelmek eredményeképpen új név került a győztesek listájára: az egymásután háromszor — 1948-ban, 1952-ben és 1956-ban — ezüstérmet nyert Jugoszlávia bizonyult a legjobbnak.

De amíg a végeredmény kialakult, Olaszország hét különböző városában öszszesen 2550 percet viaskodtak egymással a tizenhatos döntőbe jutott csapatok. A torna huszonnyolc mérkőzése ugyan csak 2520 percet tartott, a jugoszláv—olasz mérkőzésen azonban a rendes játékidő nem hozott döntést, s így 2×15 perces hosszabbításra volt szükség.

Így zajlott le a küzdelem:

Salvadore, Orosz és Dunai küzd a labdáért

I. csoport

AUGUSZTUS 26:
Jugoszlávia—EAK 6:1 (3:0)
Pescara. Vezette: Leafe (angol).
Góllövők: Kosztics (4), Galics, Knez, illetve Battia.
Bulgária—Törökország 3:0 (1:0)
Grosseto. Vezette: Jonni (olasz).
Góllövők: Diev (2), Iliev.

AUGUSZTUS 29:
Jugoszlávia—Törökország 4:0 (1:0)
Firenze. Vezette: Orlandini (olasz).
Góllövők: Kosztics (2), Galics, Knez.
Bulgária—EAK 2:0 (1:0)
Aquilla. Vezette: Helge (dán).
Góllövők: Jordanov, Diev.

SZEPTEMBER 1:
Jugoszlávia—Bulgária 3:3 (0:0)
Róma. Vezette: Jonni (olasz).
Góllövők: Galics (3), illetve Kovacsev, Jakimov, Debarszki.
Törökország—EAK 3:3 (2:1)
Livorno. Vezette: van Nuffel (belga).
Góllövők: Samin, Yalcinkaya, Kokian, illetve Kottb (2), Rafaat.

A csoport végeredménye:

1.	Jugoszlávia	3	2	1	—	13:4	5 pont
2.	Bulgária	3	2	1	—	8:3	5
3.	EAK	3	—	1	2	4:11	1
4.	Törökország	3	—	1	2	3:10	1

II. csoport

AUGUSZTUS 26:
Brazília—Nagybritannia 4:3 (1:1)
Livorno. Vezette: Kandlbinder (német).
Góllövők: R. Da Silva (2), Oliveira, M. Da Silva, illetve R. Brown (2), Lewis.
Olaszország—Tajvan 4:1 (2:1)
Nápoly. Vezette: Helge (dán).
Góllövők: Rivera (2), Fanello, Tomezzi, illetve Csun Vak-mok.

AUGUSZTUS 29:
Brazília—Tajvan 5:0 (2:0)
Róma. Vezette: Erlih (jugoszláv).
Góllövők: Gersons (3), Brarico (2).
Olaszország—Nagybritannia 2:2 (1:1)
Róma. Vezette: Van Nuffel (belga).
Góllövők: Rossano (2), illetve Hasty és R. Brown.

SZEPTEMBER 1:
Olaszország—Brazília 3:1 (0:1)
Firenze. Vezette: Schwinte (francia).
Góllövők: Rossano (2), Rivera, illetve Alves.
Nagybritannia—Tajvan 3:2 (1:0)
Grosseto. Vezette: Kandlbinder (német).
Góllövők: R. Brown (2), Hasty, illetve Jiu Csok-jiu és Csuk Vak-mok.

A csoport végeredménye:

1.	Olaszország	3	2	1	—	9:4	5 pont
2.	Brazília	3	2	—	1	10:6	4
3.	Nagybritannia	3	1	1	1	8:8	3
4.	Tajvan	3	—	—	3	3:12	0

III. csoport

AUGUSZTUS 26:
Lengyelország—Tunisz 6:1 (3:1)
Róma. Vezette: Lo Bello (olasz).
Góllövők: Pohl (5), Hachorek, illetve Kerrit.
Dánia—Argentina 3:2 (1:1)
Róma. Vezette: Liverani (olasz).
Góllövők: H. Nielsen (2), Sörensen, illetve Zarich és Biliardo.

AUGUSZTUS 29:
Dánia—Lengyelország 2:1 (1:0)
Livorno. Vezette: Lo Bello (olasz).
Góllövők: H. Nielsen (2), illetve Godecki.
Argentina—Tunisz 2:1 (1:0)
Pescara. Vezette: Zsolt (magyar).
Góllövők: Oleniak (2), illetve Kerrit.

SZEPTEMBER 1:
Argentina—Lengyelország 2:0 (1:0)
Vezette: Garan (török).
Góllövők: Oleniak, Perez.
Dánia—Tunisz 3:1 (2:0)
Aquilla. Vezette: Campanati (olasz).
Góllövők: H. Nielsen (2), F. Nielsen, illetve Cherif.

A csoport végeredménye:

1.	Dánia	3	3	—	—	8:4	6 pont
2.	Argentína	3	2	—	1	6:4	4
3.	Lengyelország	3	1	—	2	7:5	2
4.	Tunisz	3	—	—	3	3:11	0

IV. csoport

AUGUSZTUS 26:
Magyarország—India 2:1 (1:0)
Aquilla. Vezette: Said (tuniszi).
Góllövők: Göröcs, Albert, illetve Kannan.
Franciaország—Peru 2:1 (0:1)
Firenze. Vezette: Erlih (jugoszláv).
Góllövők: Giamarchi, Guedec, illetve Ruiz.

eseménynaptár

AUGUSZTUS 29:

Magyarország—Peru 6:2 (3:1)
Nápoly. Vezette: Bonetto (olasz).
Góllövők, Albert, Dunai (2—2), Rákosi, Göröcs, illetve Ramirez (2).
India—Franciaország 1:1 (0:0)
Grosseto. Vezette: Morgan (kanadai).
Góllövők: Banderjee, illetve Coincou.

SZEPTEMBER 1:

Magyarország—Franciaország 7:0 (3:0)
Róma. Vezette: Orlandini (olasz).
Góllövők: Göröcs (3), Albert és Dunai (2—2).
Peru—India 3:1 (1:0)
Pescara. Vezette: Iman (EAK).
Góllövők: Nieri (2), Uribe, illetve Balfaraman.

A csoport végeredménye:

1.	Magyarország	3	3	—	—	15:3	6 pont
2.	Franciaország	3	1	1	1	3:9	3
3.	Peru	3	1	—	2	6:9	2
4.	India	3	—	1	2	3:6	1

A kiírás értelmében ezután rövid pihenő következett, majd a csoportgyőztesek mérkőztek a döntőbejutásért:

SZEPTEMBER 5:

Jugoszlávia—Olaszország 1:1 (0:0, 0:0)
Nápoly. Vezette: Kandlbinder (német).
Góllövők: Galics illetve Tumburus.
A százhúsz perces küzdelem sem hozott döntést s ekkor sorsoltak. A szerencse a jugoszlávoknak kedvezett, s ezzel a döntőbe jutottak.

SZEPTEMBER 6:

Dánia—Magyarország 2:0 (1:0)
Róma. Vezette: Leafe (angol).
Góllövők: H. Nielsen, Enoksen.

SZEPTEMBER 9, a harmadik helyért:

Magyarország—Olaszország 2:1 (1:0)
Róma. Vezette: Leafe (angol).
Góllövők: Orosz, Dunai, illetve Tomezzi.

SZEPTEMBER 10: döntő:

Jugoszlávia—Dánia 3:0 (2:0)
Róma. Vezette: Lo Bello (olasz).
Góllövők: Galics (2), Kosztics, illetve H. Nielsen.

A magyar—dán mérkőzésen a dánok már a 18. percben megszerezték a vezetést. A 69. percben 11-sel növelhették volna előnyüket, de F. Nielsen a büntetőt mellé rúgta. A 75. percben egyenlíthetett volna a magyar csapat, mert 11-eshez jutott, de Várhidi gyengén és rosszul helyezte a büntetőt. Ilyen előzmények, nyomban a magyar 11-es után következett a dánok második gólja. Enoksen kapásból, 7 méterről, a kifutott Török mellett a kapu jobb oldalába vágta a labdát. Ezt a pillanatott ábrázolja a fenti képünk. Baloldalt Novák

Egy kis összefoglaló a tornáról:

A huszonnyolc mérkőzésen öszesen 120 gól esett, amelyeken 59 játékos osztozott. A jugoszláv Galics és a dán H. Nielsen bizonyult a legeredményesebbnek — egy gondolattal Kosztics (jugoszláv) előtt. Érdekesség, hogy a játékok alatt az olimpiai bajnok Jugoszlávia összesen 17 gólt lőtt s ebből Galics és Kosztics tizenötöt szerzett.

A 120 gól „mesterlövészei":

8 gólos: Galics (Jugoszláv), H. Nielsen (dán)

7 gólos: Kosztics (jugoszláv)

5 gólos: Göröcs, Albert, Dunai (magyar), R. Brown (angol), Pohl (lengyel)

4 gólos: Rossano (olasz)

3 gólos: Gersons (brazil), Rivera (olasz), Oleniak (argentin), Diev (bolgár)

2 gólos: Knez (jugoszláv), Kottb (EAK), R. Da Silva, Brarico (brazil), Hasty (angol), Tomezzi (olasz), Kerrit (tuniszi), Nieri (perui), Csuk Vak-mok (tajvani), Ramirez (argentin)

1 gólos: Battia, Rafaat (EAK), Iliev, Jordanov, Kovacsev, Jakimov, Debarszki (bolgár), Samim, Yalcinkaya, Kokian (török), Oliveire, M. Da Silva, Alves (brazil), Lewis (angol), Fanello, Tumburus (olasz), Jiu Csok-jiu (tajvani), Sörensen, F. Nielsen, Enoksen (dán), Zarich, Biliardo, Perez (argentin), Hachorek, Godecki (lengyel), Cherif (tuniszi), Giarmarchi, Guedec, Coincou (farncia), Ruiz, Uribe (perui), Rákosi, Orosz, (magyar), és Kaunen, Banderjec, Balfaraman (francia).

A találkozókat összesen tizenhét bíró vezette: 6 olasz, egy-egy nagybritanniai, dán, belga, német, jugoszláv, francia, magyar, török, tuniszi, kanadai és EAK-beli játékvezető.

Legtöbbször az angol Leafe, a német Kandlbinder és az olasz Lo Bello bíráskodott, háromszor. Kétszer szerepelt: az olasz Jonni, Orlandini, a dán Helge, a belga van Nuffel, a jugoszláv Erlih. Egy-egy alkalommal vezetett mérkőzést: Schwinte (francia), Liverani, Campanati, Bonetto (olasz), Zsolt (magyar), Garan (török), Said (tuniszi), Morgan (kanadai) és Iman (EAK).

•

Az olimpiai labdarúgó torna mérkőzéseit hét város legszebb stadionjában bonyolították le. Rómában 9 mérkőzés volt, Firenzében és Nápolyban 4—4, Pescarában, Grossetoban, Livornoban 3—3, végül Aquillában 2.

Hat mérkőzést játszottak délután, fullasztó hőségben, míg huszonkettőre villanyfénynél került sor.

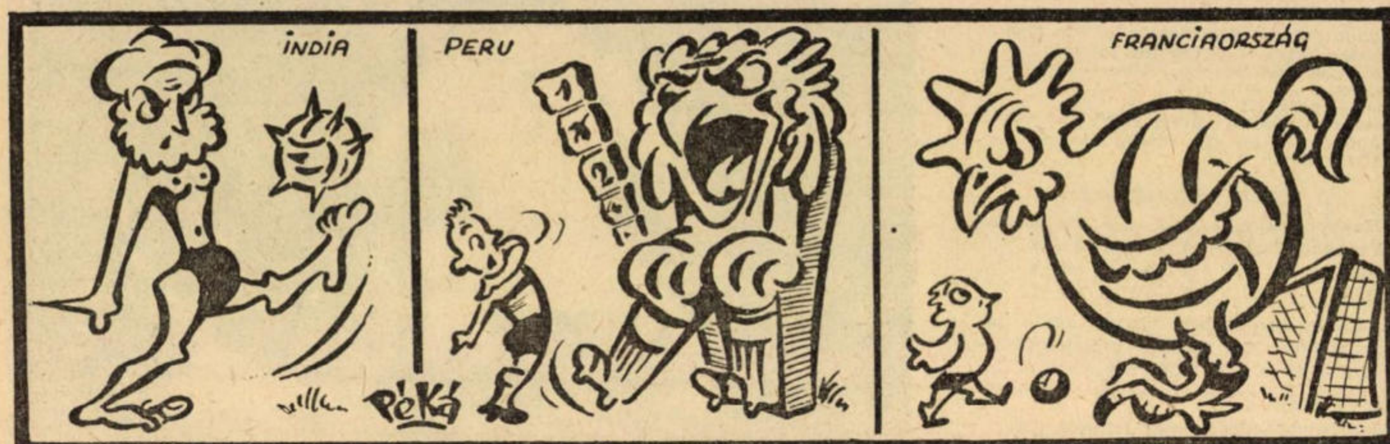
•

A látogatottság elmaradt a várakozástól. A magyar—olasz mérkőzésen voltak a legtöbben, számszerint negyvenezren. Általában akkor volt nagy közönség, amikor az olasz csapat játszott. A többi mérkőzést elég érdektelenség kísérte. Erre jellemző, hogy a jugoszláv—dán döntőt harmincezren nézték meg s ez is elsősorban a külföldi túristáknak köszönhető. Jellemző, hogy a szeptember elsején Grosseto-ban lebonyolított Nagybritannia—Tajvan mérkőzést alig párszáz néző előtt játszották. El is sütötték a régi viccet egyes lapokban:

„Jó volt ezen a mérkőzésen a játékosoknak. A közönség nem merte szidni őket, mert a labdarúgók többen voltak...

Az olimpiai labdarúgó-torna HUMOROS RAJZOKBAN

Csapatunk lidércálmai a csoportmérkőzések előtti éjszakákon

Álom szöges labdával játszó fakírokkal — A rettegés órái félelmetes inka labdarúgó-bálvánnyal — Gyötrelmes küzdelem a kapuját eltorlaszoló gall kakassal

Hajótörés a kemény dán szirteken . .

. . . azért mégis a dobogón.

(Papp Károly rajzai)

ÁTADTUK A SERLEGET

Lapunk ezüstserleget ajánlott fel annak a labdarúgónak, aki az 1959/60-as bajnoki év második felében a legmagasabb osztályzatot éri el. Mint ismeretes, ez *Hódi* Zoltánnak, a Diósgyőri VTK kapuvédőjének sikerült.

Az ünnepélyes díjkiosztás megtörtént. *Perlusz* József, a Sport Lap- és Könyvkiadó Vállalat igazgatója adta át az ezüstserleget Hódinak. A fiatal kapus nagyon boldogan vette át, s mint mondotta: labdarúgó pályafutásának egyik legszebb emléktárgya lesz.

— Egy olyan időszakban nyertem el ezt a serleget, amikor már sikeresen túl voltam azon a hullámvölgyön, amelybe még akkor kerültem, amikor a Ferencvárosban védtem — mondta Hódi Zoltán —. Végtelenül örülök, hogy bebizonyítottam: élvonalbeli csapatban is van helyem. A Labdarúgás a serleg kitűzésével fokozta versengési kedvemet, lelkesedésre ösztönzött. Bár megmondom őszintén, eleinte gondolni sem mertem arra, hogy végül is a serleg az enyém lesz. De aztán ahányszor átlagosnál jobban ment a védés, egyre jobban előreugrottam a ranglistán, már mindent elkövettem, hogy én legyek a végső győztes. Csupán az fáj, hogy játékostársamat Paulás Tibit előztem meg a versenyfutásban. No de, így is „családon belül" maradt. Meggyőződésem, hogy a rivalizálódás nemcsak nekem, hanem valamennyi élvonalbeli labdarúgónak hasznára vált.

Hódi Zoli féltő gonddal csomagolta be az ezüstserleget, amelynek gyöngybetűs felírása bizonyítja, hogy egy félesztendőn keresztül, átlagteljesítmények tekintetében ő volt a legjobb magyar kapus.

Labdarúgó-földrajz

Az olimpia utáni legnagyobb méretű sportesemény az 1962. évi labdarúgó VB lesz. A mérkőzéssorozat döntőjét Chilében rendezik meg, s erre négy világrész 56 országa jelentkezett. A magyar olvasók ismerik a csoportbeosztásokat, de nem fog ártani a résztvevők egyes, főleg labdarúgó-adatainak megismerése sem — mégpedig csoportok szerint.

A FIFA szabályai értelmében a rendező ország, jelen esetben Chile, mint rendező nem vesz részt a selejtezőkben, s ugyancsak nem kell selejtezőt játszania a VB védőjének, Brazíliának. Ám lássuk az adatokat.

Chile (fővárosa: Santiago de Chile). Az 1962. évi VB rendezője. Lakosság: 7 121 000 fő, 1505 klubcsapattal, 80 700 igazolt amatőr és 600 profi játékossal. Résztvett az 1930, az 1950, az 1954. és az 1958. évi VB-n, de eddig még nem sikerült túljutnia a selejtezőkön, vagy az első fordulón.

Brazília (Brazília). Az 1958. évi világbajnok. Lakosság: 63 101 600 fő, 4950 klubcsapattal, 61 127 amatőr és 4913 profi játékossal. Résztvett az eddig megrendezett valamennyi VB-n. Nem jutott a selejtezőkön túl 1930-ban és 1934-ben. Elődöntőben volt 1938-ban és 1950-ben. 1950-ben a második helyen végzett, 1954-ben a negyeddöntőbe jutott, 1958-ban világbajnok.

Selejtező-csoportok

EURÓPA, ÁZSIA, AFRIKA

I. csoport

Svédország (Stockholm). Lakosság: 7 392 800 fő, 2937 klubcsapattal, 150 000 amatőr játékossal. 1934-ben a negyeddöntőbe, 1938-ban az elődöntőbe jutott, 1950-ben a harmadik helyen végzett, 1958-ban második lett. Az 1934. évi VB-n kiesett a selejtezőkben.

Belgium (Brüsszel). Lakosság: 9 026 700 fő, 2131 klubcsapattal, 70 000 amatőr és 9950 „független" játékossal. Az 1934, az 1938. és az 1954. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott.

Svájc (Bern). Lakosság: 5 117 000 fő, 800 klubcsapattal, 36 340 amatőr és 450 profi játékossal. Az 1934, az 1938 és az 1954. évi VB-n a negyeddöntőbe jutott.

II. csoport

Franciaország (Párizs). Lakosság: 44 289 000 fő, 8506 klubcsapattal, 595 000 amatőr és 560 profi játékossal. Az 1930, az 1934 és az 1950. évi VB-n kiesett a selejtezőkben, az 1954. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott, 1938-ban a negyeddöntőben szerepelt, 1958-ban a harmadik helyen végzett.

Bulgária (Szófia). Lakosság: 7 601 300 fő, 115 000 amatőr játékossal. Az 1934, az 1938, az 1954. és az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőkben.

Finnország (Helsinki). Lakosság: 4 357 700 fő, 398 klubcsapattal, 19 500 amatőr játékossal. Az 1938, az 1950, az 1954. és az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőkben.

III. csoport

Német Szövetségi Köztársaság (Bonn). Lakosság: 54 060 500 fő, 12 845 klubcsapattal, 1 140 000 amatőr és 2060 profi játékossal. Az 1934. évi VB-n az elődöntőbe, az 1938. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott, az 1954. évi világbajnok, az 1958. évi VB-n negyedik.

Észak Írország (Belfast). Lakosság: 1 402 000 fő, 540 klubcsapattal, 10 800 amatőr és 350 profi játékossal. Az 1954. évi VB-n kiesett a selejtezőben, az 1958. évi VB-n a negyeddöntőbe jutott.

Görögország (Athén). Lakosság: 8 031 000 fő, 390 klubcsapattal 19 800 amatőr játékossal. Az 1934, az 1938, az 1954 és az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőkben.

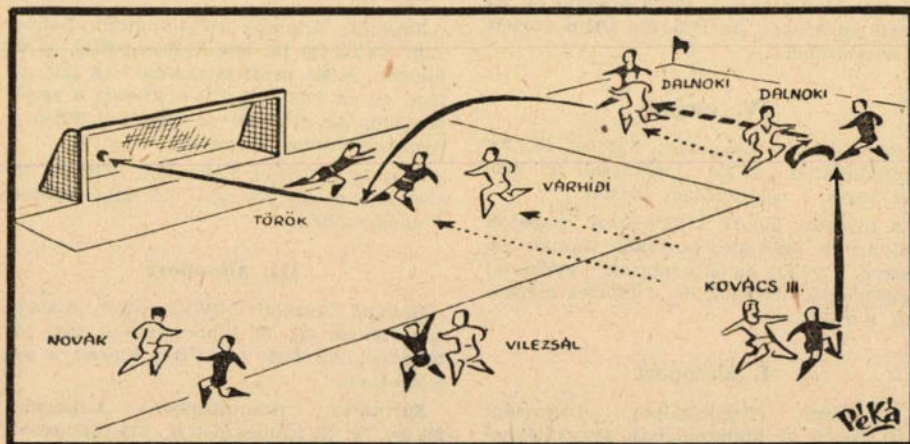
IV. csoport

Magyarország (Budapest). Lakosság: 9 977 870 fő, 1190 klubcsapattal, 90 000 amatőr játékossal. Az 1934. évi VB-n a negyeddöntőben szerepelt, az 1938 és az 1954. évi VB-n a második, az 1958. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott.

Hollandia (névleges főváros: Amszterdam, székhely: Hága). Lakosság: 11 095 000 fő 3200 klubcsapattal, 260 000 amatőr játékossal. Az 1958. évi VB-n a selejtezőben kiesett, az 1934. és az 1938. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott.

Német Demokratikus Köztársaság (Berlin). Lakosság: 17 411 000 fő, 4439 klubcsapattal, 273 000 amatőr játékossal. Az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

DÁNIA—MAGYARORSZÁG 2 : 0

A dán csapat második gólja

V. csoport

Szovjetunió (Moszkva). Lakosság: 200 201 000 fő, 1 200 000 amatőr játékossal. Az 1958. évi VB-n a negyeddöntőben szerepelt.

Törökország (Ankara). Lakosság: 24 797 000 fő, 952 klubcsapattal, 32 600 amatőr és 200 profi játékossal. Az 1950. évi VB-n bejutott a tizenhatos döntőbe, a későbbiek során azonban visszalépett.

Norvégia (Oslo). Lakosság: 3 481 508 fő, 1260 klubcsapattal, 45 000 amatőr játékossal. Az 1938. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott. Az 1954 és az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

VI. csoport

Anglia (London). Lakosság: 51 218 000 fő, 31 000 klubcsapattal, 750 000 amatőr és 7000 profi játékossal. Az 1950. évi VB-n a nyolcaddöntőben, az 1954. évi VB-n a negyeddöntőben, az 1958. évi VB-n a nyolcaddöntőben szerepelt.

Portugália (Lissabon). Lakosság: 8 909 000 fő, 423 klubcsapattal, 9405 amatőr játékossal. Az 1934, az 1938, az 1950, az 1954. és az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

Luxembourg (Luxembourg). Lakosság: 313 500 fő, 109 klubcsapattal, 4500 amatőr játékossal. Az 1934, az 1938, az 1950, az 1954. és az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

VII. csoport

Olaszország (Róma). Lakosság: 48 594 000 fő, 5105 klubcsapattal, 74 000 amatőr és profi játékossal. Az 1934. és az 1938. évi világbajnok. Az 1954. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott, az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

Románia (Bukarest). Lakosság: 17 490 000 fő, 3100 klubcsapattal, 114 600 amatőr játékossal. Az 1930. évi VB-n kiesett a selejtezőben, az 1934. és az 1938. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott. Az 1954. és az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

A harmadik helyért selejtezőt játszik:

Izrael (Tel Aviv). Lakosság: 2 000 000 fő, 81 klubcsapattal, 4000 játékossal. Az 1950. és az 1954. évi VB-n kiesett a selejtezőben. Az 1958. évi VB-re bejelentette a részvételét, majd visszalépett.

Ciprus (Nicosia). Lakosság: 542 000 fő, 13 klubcsapattal, 415 játékossal. Az 1958. évi VB-re bejelentette a részvételét, majd viszalépett.

Etiópia (Addisz-Abeba). Lakosság: 18 000 000 fő, 34 klubcsapattal, 892 játékossal. Először vesz részt.

VIII. csoport

Csehszlovákia (Prága). Lakosság: 13 470 000 fő, 4960 klubcsapattal, 280 000 amatőr játékossal. Az 1934. évi VB-n második, az 1938. évi VB-n a negyeddöntőbe, az 1954. és az 1958. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott.

Skócia (Glasgow). Lakosság: 5 096 000 fő, 3500 klubcsapattal, 150 000 amatőr és 3500 profi játékossal. Az 1950. évi VB-n bár túljutótt a selejtezőn, később visszalépett, az 1954. és az 1958. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott.

Írország (Dublin). Lakosság: 2 885 000 fő, 760 klubcsapattal, 31 000 amatőr és 345 profi játékossal. Az 1934, az 1938, az 1950, az 1954. és az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

IX. csoport

Spanyolország (Madrid). Lakosság: 29 131 000 fő, 2107 klubcsapattal, 32 400 amatőr és 3812 profi játékossal. Az 1934. évi VB-n a negyeddöntőbe jutott, az 1950. évi VB-n negyedik, az 1954. és az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

Wales (Cardiff). Lakosság: 2 598 000 fő, 1512 klubcsapattal, 45 000 amatőr és 800 profi játékossal. Az 1950. évi VB-n ki-

esett a selejtezőben, az 1958. évi VB-n a negyeddöntőbe jutott.

A harmadik helyért selejtezőt játszik:

Egyesült Arab Köztársaság (Kairó). Lakosság: 28 170 000 fő, 110 klubcsapattal, 6000 amatőr játékossal. Az 1934. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott. Az 1954. évi VB-n kiesett a selejtezőben, az 1958. évi VB-n visszalépett.

Szudán (Khartum). Lakosság: 10 226 000 fő, 130 klubcsapattal, 5000 amatőr játékossal. Az 1958. évi VB-n túljutott a selejtezőn, majd visszalépett.

Tunézia (Tunisz). Lakosság: 3 800 000 fő, 160 klubcsapattal, 8000 amatőr játékossal. Először vesz részt.

Nigéria (Lagos). Lakosság: 33 433 000 fő, 80 klubcsapattal, 3000 amatőr játékossal. Először vesz részt.

Marokkó (Rabat). Lakosság: 9 823 000 fő, 250 klubcsapattal, 21 250 amatőr játékossal. Először vesz részt.

Ghana (Accra). Lakosság: 4 836 000 fő, 40 klubcsapattal, 1600 amatőr játékossal. Először vesz részt.

X. csoport

Jugoszlávia (Belgrád). Lakosság: 18 421 000 fő, 3500 klubcsapattal, 103 000 amatőr és 527 profi játékossal. Az 1930. évi VB-n az elődöntőbe, az 1950. évi VB-n a nyolcaddöntőbe, az 1954. és az 1958. évi VB-n a negyeddöntőbe jutott.

Lengyelország (Varsó). Lakosság: 28 535 000 fő, 5500 klubcsapattal, 90 000 amatőr játékossal. Az 1938. évi VB-n kiesett a selejtezőben, az 1954. évi VB-n visszalépett, az 1958 .évi VB-n kiesett a selejtezőben.

A harmadik helyért selejtezőt játszik:

Japán (Tokió). Lakosság: 90 900 000 fő, 835 klubcsapattal, 16 440 amatőr játékossal. Az 1954. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

Dél-Korea (Szöul). Lakosság: 22 168 000 fő, 20 000 amatőr játékossal. Az 1954. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott.

Indonézia (Dzsakarta). Lakosság: 85 500 000 fő, 67 klubcsapattal, 14 000 amatőr játékossal. Az 1958. évi VB-n megnyerte a selejtezőt, majd visszalépett.

AMERIKA

I. csoport

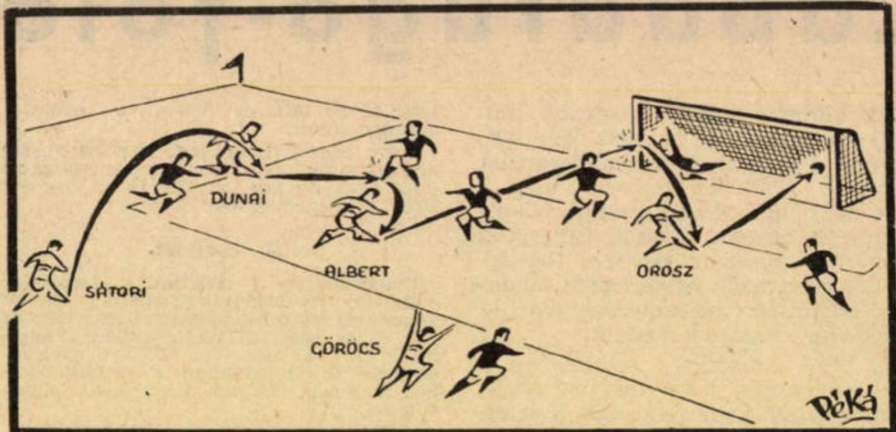
Argentína (Buenos Aires). Lakosság: 20 057 000 fő, 1972 klubcsapattal, 119 000 amatőr és 1040 profi játékossal. Az 1930. évi VB-n második, az 1934. és az 1958. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott.

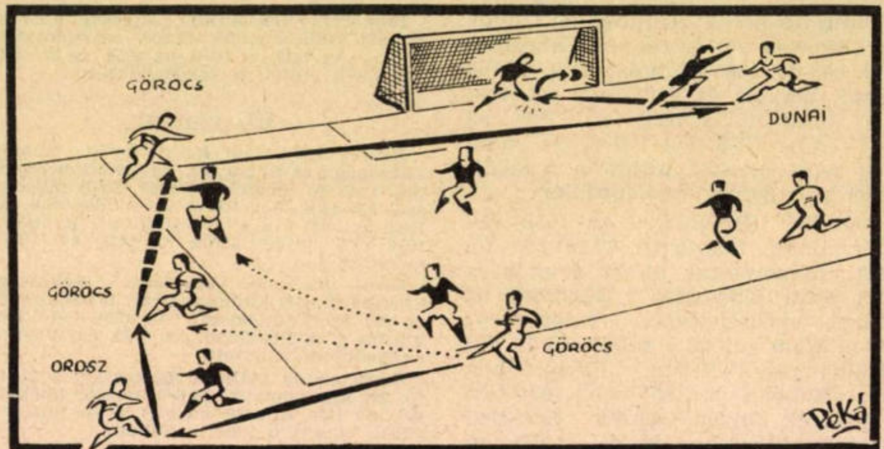
Ecuador (Quito). Lakosság: 3 890 000 fő, 300 klubcsapattal, 14 000 játékossal. Először vesz részt.

II. csoport

Uruguay (Montevideo). Lakosság: 2 700 000 fő, 600 klubcsapattal, 17 500 amatőr és 1000 profi játékossal. Az 1930. és az 1950. évi világbajnok, az 1954. évi VB-n az elődöntőbe jutott, az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

A magyar csapat első és második gólja az olaszok ellen

Bolívia (ténylegesen La Paz, hivatalosan Sucre). Lakosság: 3 273 000 fő, 560 klubcsapattal, 35 000 amatőr és 150 profi játékossal. Az 1930. és az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben, az 1950. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott.

III. csoport

Paraguay (Asuncion). Lakosság: 2 638 000 fő, 82 klubcsapattal, 23 000 játékossal. Az 1930, az 1950. és az 1958. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott. Az 1954. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

Kolumbia (Bogota). Lakosság: 13 227 000 fő, 389 klubcsapattal, 19 213 amatőr és 280 profi játékossal. Az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

IV. csoport

Peru (Lima). Lakosság: 9 923 000 fő, 350 klubcsapattal, 20 000 játékossal. Az 1958. évi VB-n a selejtezőben kiesett.

A második helyre a következő csapatok pályáznak, akik alcsoportokba vannak beosztva. Végül az alcsoportok győztesei osztályozót játszanak és a győztes mérkőzik Peruval.

I. alcsoport

Honduras (Tegucigalpa). Lakosság: 1 711 000 fő, 71 klubcsapattal, 4260 játékossal. Először vesz részt.

Costa Rica (San José). Lakosság: 1 035 170 fő, 34 klubcsapattal, 1300 játékossal. Az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

Guatemala (Guatemala). Lakosság: 3 430 000 fő, 13 500 játékossal. Az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

II. alcsoport

Mexikó (Mexico). Lakosság: 31 426 000 fő, 359 klubcsapattal, 77 000 amatőr és 1300 profi játékossal. Az 1930, az 1934. és az 1954. évi VB-n kiesett a selejtezőben. Az 1950. és az 1958. évi VB-n a nyolcaddöntőbe jutott.

Egyesült Államok (Washington). Lakosság: 174 326 000 fő, 3000 klubcsapattal, 50 000 amatőr és 500 profi játékossal. Az 1930, az 1934. és az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben. Az 1950. és az 1958. évi VB-n a nyolcaddöntőben szerepelt.

Kanada (Ottawa). Lakosság: 17 150 000 fő, 4600 játékossal. Az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

III. alcsoport

Holland Antillák (Willemstad). Lakosság: 185 000 fő, 30 klubcsapattal, 2800 játékossal. Az 1958. évi VB-n kiesett a selejtezőben.

Suriname (Paramaribo). Lakosság: 250 000 fő, 25 klubcsapattal, 938 játékossal. Először szerepel a VB-n.

SZAKSZEMMEL a világ körül

A szakosztályvezetők és az intézők nevelő szerepe

a tárgya W. Kexel cikkének a Der Fussball-Trainer idei 8. számában. **A Gondolatok az ifjúsági munkáról** *című cikkben a szerző pontról pontra kimutatja hogyan hátráltathatják a szakosztályvezetők és intézők a fiatal labdarúgók nevelését. Hangsúlyozza, hogy ezeknek a vezetőknek is jó példával kell elöljárniok, akárcsak az edzőknek, s ugyanúgy buzdítaniok, dícsérniök a fiatalokat, de ha szükséges ugyanúgy bírálniok és büntetniök is. Mindezt a nevelés, a jó játékossá-alakítás érdekében. Ha elmegy játékosa iskolájába, munkahelyére, lakására a vezető, mindig az lebegjen a szeme előtt, hogy minden a nevelés érdekében történik. Elrettentő példákon mutatja be W. Kexel, hogy az elvtelen engedmények, a fegyelmezetlenség, hibák, hiányosságok elnézése hogyan vezet sportszerűtlenségekhez, különféle jogtalan előnyök követeléséhez, sztárszellem kialakulásához. A szakosztály és klub vezetőinek a nevelés, a szakmai képzés érdekében szorosan együtt kell működniök az edzőkkel.*

Az NDK labdarúgásának fejlődése érdekében

az ottani labdarúgó-szövetség, a DFV elhatározta, hogy megjavítják a nevelőmunkát ,a vezetők, az edzők és a játékosok eszmei-politikai képzését, a válogatott keretekben folyó szakmai munkát; a legjobb játékosok tudását nemzetközi mérkőzések sorozatával is fejlesztik, központi játékosképző-intézetet létesítenek, fokozzák az egyéni képzést a sportkörökben; valamennyi edzőnek részt kell vennie a lipcsei TF-en rendezendő tanfolyamokon, rendszeresen tartanak tapasztalatcseréket külföldi szakemberekkel, arra alkalmas szakembereket külföldi tanulmányútra küldenek, a labdarúgó-edzők számára folyóiratot adnak ki; az utánpótlás fejlődését labdarúgóiskolák felállításával, oktatók és vezetők tömegeinek kiképzésével, válogatott keretek alakításával, úttörő- és ifjúsági bajnokság rendszeresítésével igyekeznek biztosítani. A felnőttek bajnokságában a piramis csúcsát az országos liga alkotja, utána az I. liga, majd öt II. ligacsoport, végül a kerületi bajnokságok következnek.

Az edző, a sportorvos és a játékos

N. Grajevszkaja, az orvosi tudományok kandidátusa szerint a labdarúgók töretlen formábahozása és a forma hosszabb időn át való megtartása lehetetlen az edző, a sportorvos és a játékosok együttműködése nélkül. Közel 300 labdarúgón végzett vizsgálat eredménye szerint sok a kellően meg nem gyógyult sérülés (izom-, ízület- és inszalag-elváltozások stb.), amelyek többnyire hanyagság, vagy túledzettség következtében jönnek létre; nem megfelelő a labdarúgók tüdejének levegőbefogadó-képessége, valamint a játékosok szervezeti és izomereje sem, ami viszont a hiányos edzés következménye. Ezen csak úgy lehet megfelelően segíteni, ha az edzők, a sportorvosok és a játékosok összefognak, együttműködnek. Így lehet csak a labdarúgók általános testi fejlődését kellően elősegíteni.

A jó játék

A nyugatnémet labdarúgó-edzők nyári továbbképző tanfolyamán Detmar *Cramer*, a nyugati kerület szövetségi edzője, *A jó játék* címmel tartott előadást, majd gyakorlati bemutatót, írja a Der Fussball-Trainer. A jó játék, hangsúlyozta az előadó = *szépség + eredményesség.* A szépséghez technikai és taktikai fejlettség, valamint szabályos játék, az eredményességhez még jó erőnlét, jó forma és kellő akaraterő is szükséges. A játék maga tulajdonképpen ősi formája az intervalterhelésnek. Az edzésben olyan szakaszos terhelésű futásokra, mint amilyet a futók végeznek — nincs szükség. Labdarúgásban minden a labda körül forog, tehát a szakaszos terhelésű gyakorlatok is lehetőleg mindig labdával történjenek.

A labdarúgók táplálkozása

L. Arkagyev a sportjátékokkal foglalkozó folyóiratban a labdarúgók táplálkozásáról írva, a következőket mondja:

Az utóbbi időben növekedett a labdarúgók edzésterhelése, tehát meg kellett vizsgálni táplálkozásuk kérdését is. Mindenekelőtt megállapították, hogy a régebbi 4000—4500 kalóriával szemben most átlag napi 5000 kalóriára van szükségük a labdarúgóknak. A szervezetben állandóan megújulnak a sejtek. Ezek építésére az állati fehérjék a legalkalmasabbak; a bennük levő foszfor elengedhetetlenül fontos a testmozgások során az izmokban és az idegrendszerben végbemenő vegyi folyamatok zavartalan biztosításához. A szénhidrátokat a lisztneműek, a gyümölcsök, főzelékek, cukor és méz adja elsősorban; 20—25 dkg cukornál többet nem szabad naponta fogyasztani. Edzés vagy mérkőzés előtt legalább 3 órával legyen az étkezés. A tápláléк 70—75 százalékát szénhidrát, 16—17 százalékát fehérje, 13—14 százalékát zsiradék alkossa. A kísérletek alapján az élvonalbeli labdarúgók napi étkezésére a következő mennyiségeket ajánlják:

300 gramm húsféleség, 100 gramm hal, 500 gramm tej, kefir vagy aludttej, 50—100 gramm túró, 30 gramm sajt, 1—2 tojás, 60 gramm vaj, 15—25 gramm olvasztott vaj, 300 gramm burgonya, 80 gramm liszt, 400 gramm gyömölcs, 600 gramm fekete és fehér kenyér, 200—250 gramm cukor vagy méz, 50 gramm— gyümölcsíz.

A tbiliszi labdarúgó iskoláról

ír a Szportyivnije igriben G. Cshikvadze. Ebből az iskolából — melyben délután foglalkozások során oktatják a legtehetségesebb fiatalokat — már jónéhány kiváló labdarúgó került ki. De nemcsak ebben a szakintézetben, hanem a város valamennyi iskolájában gondosan képzik a gyermekeket labdarúgásra. A tanárokat nyaranként külön tanfolyamokon képezik ki a labdarúgás oktatására. Megfelelő versengés nélkül azonban nincs kellő előrehaladás, így az iskolásgyermekek számára egész éven át folyó bajnokságokat is szerveztek. Ebben közel 100 iskolai csapat vesz részt! A bajnokságban indulnak a sportiskolák csapatai, valamint a labdarúgóklubok gyermekegyüttesei is.

Az erőnlét szerepe az országos ifjúsági

Írta: GRUBICH VILMOS dr.

A nyári debreceni ifjúsági labdarúgó edzőtáborban az illetékes sportvezetés, a keretsportorvos és az Országos Testnevelés és Sportegészségügyi Intézet Kutatólaboratóriumának szoros együttműködése révén hosszabb időre szóló gyakorlati irányú kutatómunka indult el.

E munka célja megkeresni és alkalmazni mindazokat a korszerű tudományos módszereket, amelyek segítségével az UEFA tornára való két éves felkészülés tökéletesebb, jobb és hatékonyabb lehet.

Természetesen

ez a munka sok oldalú.

Egyrészt magábanfoglalja az ország különböző részein végzett edzések kritikáját, az elkövetett hibák kijavításával. Ezzel együtt jár a korszerű edzés-felkészülés egyöntetűbb kialakítása, ami bizonyára nagyban segítheti sok edző további munkáját. Másrészt a felkészülésben fokozottabban érvényesülnek az egészségügyi-élettani elvek, ezek nagyobb mértékben mennek át a köztudatba, és így hovatovább mindenki számára természetessé válnak.

	Az erőnlét		
	minősítése	jelzése	jellemzése
1	kitűnő	○	Az edzésmegterhelés szükség esetén növelhető.
2	jó	⊥	Az edzésmegterhelés kisfokban növelhető.
3	kielégítő	┼	Az edzésmegterhelés nem növelhető de a jelenlegi színt tartható.
4	átlagon aluli	┬	Az edzésmegterhelés kisfokban csökkentendő.
5	gyenge	┬┬	Az edzésmegterhelés erősen csökkentendő.
6	rossz	┬┬┬	Az edzésmegterhelést szüneteltetni kell.

E cikkemben csak a döntőben résztvett csapatok spirotonometriás úton megállapított kondíciójával foglalkozom, vagyis a testi erőnlét ama tényezőivel, amelyek a spirotonometriás terhelési vizsgálat nyomán kerültek a felszínre.

A spirotonometria a szervezet préselésre bekövetkező reakciójából következtet arra, hogy a játékos számára a végzett edzés mint megterhelés sok volt-e, elegendő, vagy pedig kevés. Ennek nyomán a további edzések üteme és erőssége biztosabban tervezhető meg.

Az erőnlétet a spirotonometria alapján

hat osztályba rangsoroljuk,

amint az a táblázatból kiolvasható. A kitűnő erőnlét jelzése karika. A továbbiakban a jelzések úgy adódnak, hogy a vízszintes vonalka az edzésmegterhelés jelenlegi színtjét jelenti. Ha ez emelhető, azt felfelé húzott vonalka jelzi, a csökkentésre lefelé húzott vonalka utal, a vonalkák száma pedig a csökkentés mértékét mutatják. A kielégítő kondiciónál a felfelé és lefelé húzott vonalka semlegesíti egymást, tehát a terhelési szint változatlan.

Nézzük most már, hogyan alakult a döntőben szerepelt hat csapat kondíciója. Erre utal a túloldalt látható ábra.

Az erőnlét minősítését a sík alaplapon láthatjuk, balról—jobbra pedig a döntő rangsora van. 1. Budapest-Nyugat, 2. Győr-Sopron, 3. Pécs-Baranya, 4. Budapest-Közép, 5. Csongrád, 6. Szolnok. A függőleges oszlopok azt mutatják, hogy a játékosok hány százaléka jutott az egyes kategóriákba. A Budapest-Közép 15 fővel szerepel, a többi csapat létszáma 14 fő.

A tornát Budapest-Nyugat nyerte meg. Erőnlétben

a legjobbnak bizonyult.

A játékosok mind az első három csoportba voltak sorolhatók és legnagyobb százalékkal a „kitűnő erőnlét" fordult elő. A csapat a vizsgálat előtt 3 nappal döntetlent játszott, 6 nappal előtte pedig győzött. Pihenésre így bőven volt módja.

A második a Győr-Sopron csapata lett. Eltekintve egy rossz kondiciójú tagjától (lázas középfül gyulladásban megbetegedett), a csapat tagjainak összkondiciója elég jó volt. Különösen akkor lesz e megállapításunk érthető, ha elmondjuk, hogy a vizsgálat előtti napon részben esőben lejátszott, a továbbjutás szempontjából még előnyösnek számító vereséges mérkőzése volt. (3:2-re vesztett, előzetesen 3:0 arányban győzött és így gólaránnyal győztesként jutott tovább.) Ez a mérkőzés voltaképpen megismételt mérkőzés. Előző napon ugyanis viharos esős zivatar miatt ugyanezt a mérkőzést a második félidőben abba kellett hagyni. E két kimerítő mérkőzés előtt még egy harmadik meccset is játszott a vizsgálat előtt 6. napon. E három mérkőzés nyomot hagyott a kondicióban, különösen, ha a győztes Budapest-Nyugat kondiciójával hasonlítjuk össze. Tisztán az erőnlétet tekintve tehát a kondició szempontjából Budapest-Nyugatnak nagyobb esélyei voltak.

Itt azonban hangsúlyozni kívánom, hogy — bár rendkívül fontos és alapvető követelmény a jó erőnlét —, az eredmény létrejöttében a kondición kívül

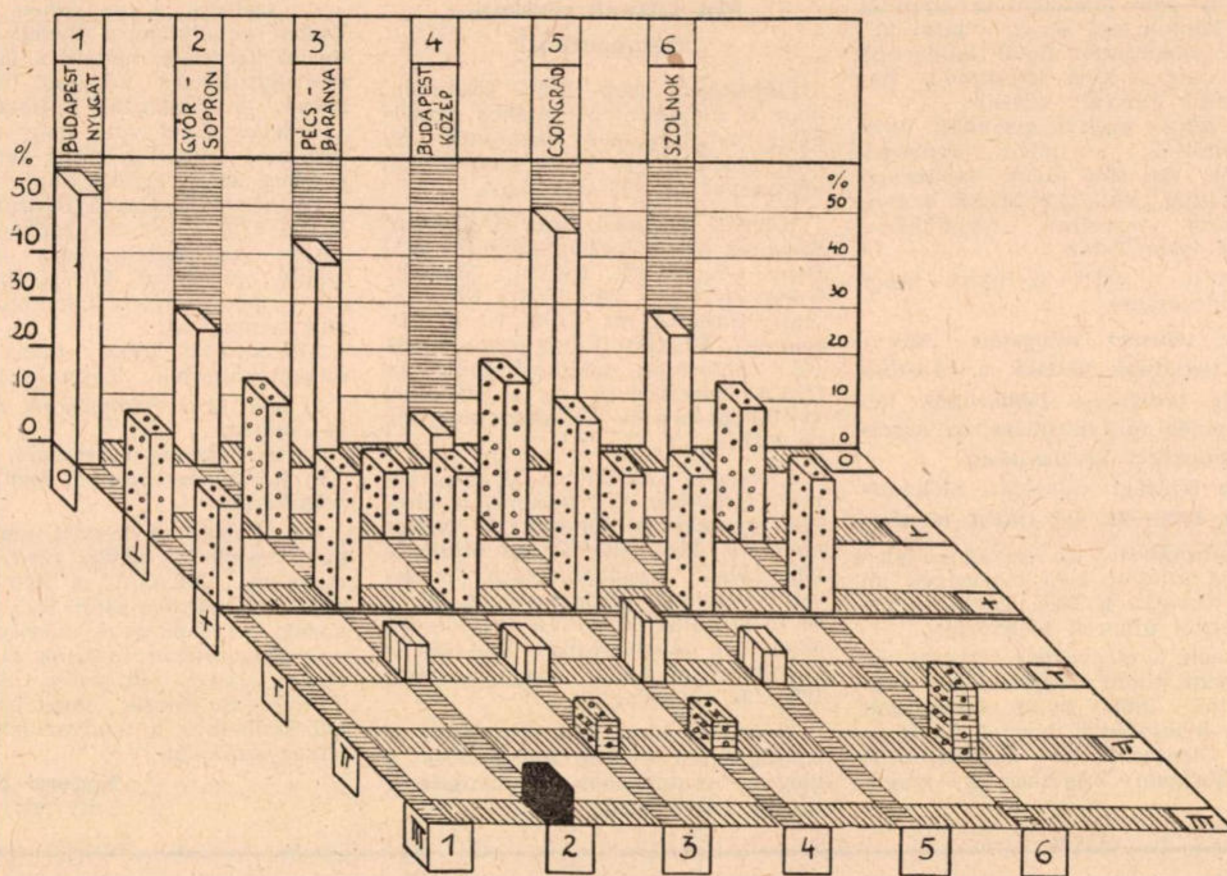
számos egyéb tényező,

(technikai tudás, lelki-pszichés körülmények, lelkesedés, stb.) szerepel. Eleve elhibázott tehát az olyan törekvés, amelyik a testi erőnlét összehasonlítása alapján kíván „jósolni". A jó játékos rendszerint megfelelő testi erőnléttel is rendelkezik, hacsak nem csúszott bele felkészülése során letöréshez vezető hiba. A jó kondició azonban nem pótolhat technikai és taktikai tudást.

A harmadik helyezett Pécs-Baranya csapata. A vizsgálat napja előtt mindössze egy mérkőzése volt (az előtte való napon győzött 2:1-re Szolnok ellen). A „kitűnő" kondiciójúak száma elég nagy volt. Ebből a szempontból a kondició alakulása jobb a Győr-Sopron csapatnál, de az előzetes terhelés ismeretében a győriek erőnlétét mégis komolyan megalapozottnak kell tartanunk. Ha a Pécs-Baranya csapatát a hátralevő két mérkőzés után mértük volna (amire sajnos nem volt lehetőség), az összehasonlításból valószínűleg Győr csapata került volna ki jobb kondicióval.

Budapest-Közép csapata a negyedik lett. Ha az erőnléti állapotát nézzük (különösen a „kitűnő" kondiciójúak kis számát), a csapat kondicióját alacsonynak tartjuk. Két mérkőzést bonyolított le előzetesen: két nappal a vizsgálat előtt győzött Csongrád ellen, öt nappal előtte vesztett Győr-Sopron ellen. Úgy-

labdarúgó-torna debreceni döntőjében

látszik e két mérkőzés igénybe vette erejét és a jobb kondiciójú Pécs-Baranyával szemben nem tudta megszerezni a harmadik helyet. A jobb kondiciójú Csongrád elleni győzelme annak feltételezésére inspirálhatna bennünket, hogy a csapat felkészülése technikailag jobb, bár itt több különböző jellegű tényezőt is számításba lehet venni. Annyi bizonyos, hogy már a csapat erőnléte alapján is vitathatatlan a másik budapesti csapat (Budapest-Nyugat) elsősége.

Az ötödik helyezett Csongrád. Erőnléti állapota igen jó. Talán a Budapest-Nyugat után következhetnék. A vizsgálat előtt 2 nappal 1 mérkőzése volt, mely Budapest-Középpel szemben vereséggel végződött, bár igen szépen küzdött. Ha további mérkőzései lettek volna, a kondició valószínűen romlott volna, s erőnléti szempontból Győrrel, vagy más csapattal szemben kedvezőtlenebb képet nyújtott volna. Sportszakmai elemzések lesznek hivatva azt eldönteni, vajjon a csapat szereplése a viszonylagosan jó kondició ellenére a balszerencsének nevezhető faktor, vagy tudásbeli különbségek terhére irandó-e.

Az utolsó helyezett Szolnok volt. Talán kondicionálisan az ötödik helyen lehetne (a hatodikat Budapest-Közép foglalhatná el). A vizsgálat előtti napon, valamint a vizsgálatot megelőzően 4 nappal két vereséggel végződött mérkőzése volt Pécs-Baranya, illetve Budapest-Nyugat ellen Az ötödik helyért a jobb kondiciójú Csongrád ellen folytatott küzdelemben alulmaradt.

Ha a hat csapat kondicióját nézzük, igen

nagy különbségek nincsenek.

A finomabb elemzés alapján azonban így is bizonyos sorrendet lehet felállítani, amely az eredményes játék számos tényezőjét magyarázni tudja. Ezt az elemzést tovább lehet folytatni olyan irányban, vajon a kiváló vagy a gyengébb minőségű játékosok közül kerültek-e ki a gyengébb kondiciójúak. Mennyiben pótolta az ilyen rossz kondiciót ideig-óráig a lelkesedés és így tovább.

A spirotonometriás vizsgálatból adódó kondició-állapot alapján lehetőség van finom elemzésre. Két esetben módunk van más irányú terhelési vizsgálatok útján alátámasztani véleményünket, s ez a felkészülés számára komoly segítséget jelenthet.

Előnye a módszernek az, hogy rövid ideig tart, s így a gyors tájékozódásra alkalmas eszköz. Előfeltétele, hogy a vizsgálat előtt legalább 12 órán át ne végezzen a sportoló komoly megterhelést. Legmegfelelőbb az éjszakai pihenést követően, reggel elvégezni.

A fentiekben az edzőtáborban végzett vizsgálatok egy részéről adtam rövid tájékoztatást. Kutatómunkánkkal, melyet Kapocsi Sándorral, az ifjúsági válogatott keret edzőjével és Dr. Árky Nándorral a keret sportorvosával együtt végzünk minden bizonnyal látni fogjuk, hogy milyen nagy haszonnal jár az, ha a sportorvos tapasztalatait és segítségét felhasználják az edzések során. A gyakorlati sport számára a helyes edzésmódszerek kialakításában nélkülözhetetlen a jól felkészült sportorvos rendszeres közreműködése mind az edző, mind a versenyző szempontjából. Ezért van szükség a csapatok otthonában is az ilyen jellegű sportorvosi-edzői együttműködésre.

Újonc labdarúgók TATÁN

Még be sem fejeződött az olimpiai tábor, amikor egy sereg, a tatai táborban szokatlanul fiatal labdarúgó szállta meg a híres létesítmény nagyobbrészt elárvult szobáit.

Kik voltak ezek a gyerekek, akik megbontották a tábor fenséges csendjét. *Az első újonc labdarúgó tábor* tagjai, akik az MLSZ 4 éves fejlesztési terveinek megfelelően gyültek össze Tatán.

Mi volt a célja az újonc tábor megrendezésének?

1. Az ifjúsági válogatott „kiöregedő" tagjainak pótlása, a 14—15—16 éves tehetséges labdarúgók képességeinek megvizsgálása, az országos újonckeret kiválasztása,

2. Az ifjúsági válogatott előkészítése az 1962—63. évi UEFA tornára.

Az edzőtáborba az ország minden megyéje küldött 2—3 tehetséges játékost. Csupán a Zala, Tolna és Fejér megyei újoncok hiányoztak.

Ezeknek a megyéknek ifjúsági vezetői nem tudni hogy miért, megfosztottak több fiatal labdarúgót attól a lehetőségtől, hogy 8 napig az ország legszebb és legkorszerűbb edzőtáborában képezhessék magukat.

Mit láttunk szakmai szempontból?

Elsősorban meg kell állapítani, hogy a megjelent 54 játékos egytől-egyig tehetségesnek bizonyult. De ezek közül 18—20 fő egészen kitűnő képességekről tett tanuságot.

Kárpáti, Kalocsai, Lutz (U. Dózsa), Szekeres (Csep. Posztó), Bástí (SBTC), Bene (Kaposvár), Rátkai, Macsek, Varga (FTC) — Vinczi (Rp. Növényolaj), Rajki A. és Rajki L. (Győr-Sopron), Kertész (Esztergom)) nevével hamarosan találkozhatunk az UEFA keretben is, ha a játékosok viselkedésében és játékában nem áll be törés.

A megyei szövetségek ifjúsági vezetői általában jó fizikumú, tehetséges gyerekeket küldtek a seregszemlére. Ezt mutatják az általános képességek megállapítására rendezett versenyek eredményei is. Pl. a 60 m síkfutás átlaga 7,8 (az idősebb ifiké 7,6), távolugrásban 380—450, a súlylökésben 8—10, magasugrásban 120—130 cm átlag.

Technikai téren épp úgy, mint az ifjúságiaknál — ami természetes is még — mutatkoztak hiányosságok, így az „egylábasság", stb.

A szellemi versenyeken — amelyeken az általános műveltséget tanusító kérdések mellett a labdarúgó szabályismeretek kérdései is szerepeltek, jól vizsgáztak a fiatalok.

Érdekes tünet volt, hogy egyeseknek nem tetszett a tábor rendje (pl. ebédhez sorba kellett állni, stb.)

Ilyenek voltak Szabó (Pénzügyőrök), Varga (FTC). Ők is azonban hamarosan megértették, hogy fegyelem nélkül nem lehet közösségben élni, és a tábor végén már velük sem volt semmi baj.

Leszűrve a tábor tapasztalatait, megállapíthatjuk, hogy szakmailag

a) *igen jó nyersanyag az 1944—45-ös évjárat,*

b) *technikailag tehetséges,*

c) *fizikai szempontból igen jó testi felépítésűek.*

Az általánosan leszűrt tapasztalat: ha a sportköri edzők nem hagyják magukat „elbűvölni" a fiatal labdarúgók teljesítményeitől (ez nem ritkaság), és játékukat, viselkedésüket a legszigorúbban bírálják el, hamarosan újabb Göröcsök, Albertek, Tichyk, Solymosik játékában gyönyörködhetnek a magyar labdarúgás lelkes szurkolói.

Kapocsi Sándor
ifj. vál. edző

Egy évi várakozás után – KÉK FEHÉR SZÍNEKBEN

Szokásos hétköznapi kép az MTK Hungária úti sporttelepén: a labdarúgó csapat tagjai már több mint egy órája edzenek, s a játékosok jókedvűen, fegyelmezeten, szorgalmasan végzik a Hidegkúti Nándor edző részéről előírt gyakorlatokat. Sipos, Lantos, Sándor, Nagy, Szimcsák és a többiek telve vannak bizakodással, elszántsággal. Valmennyien azt szeretnék, ha a patinás kék-fehér együttes az 1960—61-es bajnokságban eredményesebben szerepelne, mint az elmúlt évben.

Több mint másfél órás gyakorlás után végetér az edzés, de nem mindenki számára. Hidegkúti edző két játékossal különórát tart, s ez a kettő: Gelei József kapus és Povázsai László, a kék-fehérek jövendő csatára. Ismeretes ugyanis, hogy Povázsai a Csepel volt labdarúgója több mint fél éve az MTK edzésein vesz részt s október 18-a után — amikor lejár várakozási ideje — már itt küzd a bajnoki pontokért.

Elnéztük Povázsai mozgását, lövéseit s úgy gondoltuk, a fiatal csatár komoly erőssége lehet majd a sokszoros bajnokcsapatnak. Először Hidegkúti Nándorhoz fordultunk, hogy ő mondjon véleményt Povázsairól, ismertesse elképzeléseit a fiatal labdarúgóról.

— *Kellemesen csalódtam Povázsaiban, mert mióta nálunk van, az egyik legszorgalmasabb, legfegyelmezettebb játékos. A legelsők között érkezik az edzésekre, s az utolsók között távozik. Igen jó lövőerejű csatár s örvendetes, hogy — legtöbb játékosunkkal szemben — messziről is bátran lő kapura. Hibája azonban, hogy gyenge a jobblába s ezért mindig ballal igyekszik kapura lőni. Barátságos mérkőzéseken már játszott a csapatban, s elég ügyesen mozgott. Elképzelésem, hogy amikor megkapja játékjogát, a balösszekötő posztján szerepeltetem.*

Hidegkuti Nándor ezek szerint „kellemes” gondban lesz, mert így legalább hat-hét játékosa lesz, akiből kiválogathatja a belsőhármas tagjait.

Beszélgettünk a játékossal, Povázsai Lászlóval is. Előljáróban azonban meg kell írnunk azt, amit tudunk róla, s ami egyáltalán nem válik dicséretére a fiatal labdarúgónak. Povázsai 1956-ban, az ellenforradalmi események után — az ifjúsági válogatottal túrázott nyugaton — nem tért haza. Hónapok elmúltával került csak vissza Magyarországra, régi klubjába a Csepelbe. Az 1957—58-as bajnokságban első helyen végzett csepelieknek egyik erőssége volt. A siker azonban több játékossal együtt Povázsait is „elkápráztatta”. Azt hitte, hogy a jó eredményből meg lehet élni a következő bajnokságban is. A csepelieknek azonban talán éppen ezért már nem ment olyan jól a játék. Egyre gyakoribbak voltak a fegyelmezetlenségek s Povázsai is azok közé tartozott, akik méltatlanná váltak a bajnokcsapathoz, a csepeli színekhez. Elkerült a piros-kékektől s egy évet kellett várnia arra, hogy máshol folytathassa labdarúgó pályafutását.

Povázsai most lesz 23 éves, tehát még fiatal labdarúgó. 1949-ben került Budapestre s előbb a Kőbányai Lokomotívban szerepelt, majd 1955-ben lett a Csepel játékosa. A tehetséges labdarúgóra hamar felfigyeltek, hiszen mind balszélen, mind balösszekötőben, de gyakran a középcsatár helyén is komoly erényeket csillogtatott meg. Tagja lett az ifjúsági válogatottnak, s ekkor...

— Fiatal voltam, *mindössze 19 éves, engem is megszédítettek — mondotta Povázsai —. Nem tértem vissza 1956 őszén Magyarországra, Belgiumba kerültem. De alig töltöttem itt el néhány hónapot, éreztem: nincs maradásom, szeretnék hazatérni. Nem is játszottam belga csapatban s nyolc hónap után visszautaztam Magyarországra. Arra törekedtem, hogy feledtessem ezt a kisiklásomat, s igyekeztem eredményesen játszani. Jól ment a játék s állandó tagja lettem a Csepel első csapatának. Később az olimpiai keretbe is bekerültem s azt hittem most már végre „egyenesbe” juthatok. Bevallom hibát követtem el, nekem is kicsit fejembe szállt a dicsőség, a bajnokság megnyerése. Egy évvel ezelőtt játszottam utoljára a piros-kékeknél és éppen otthonunkban az Újpesti Dózsától 5:0-ra szenvedtünk vereséget.*

— *Most csak egyet szeretnék: megtalálni helyemet az MTK-ban, bekerülni az első csapatba. Ígérhetem, szorgalomban és akaraterőben nem lesz hiány. Örülök, és hálás vagyok azért, hogy Hidegkuti Nándor edző velem külön sokat foglalkozik, s úgy érzem a kék-fehéreknél eddigi játékomat jóval felül tudom majd múlni.*

Szeretnénk, ha így lenne.

Kozák Mihály

Mit várnak az

Legördült a függöny, vége a sportolók nagy vetélkedésének, a római olimpiának. A legjobbak küzdelméről persze még sokat és sokáig beszélünk majd, de a labdarúgás kedvelőinek figyelme most újra a hazai élvonalbeli bajnoki mérkőzésekre irányul.

Vajon milyen meglepetéseket tartogat az őszi idény? Melyik csapat lesz az őszi első? S amikor az ősz már búcsúzik, kik tanyáznak majd a táblázat alsó felében. Hogyan alakul a bajnokság? Fejlődnek-e a fiatalok?

Ezernyi kérdésre ad feleletet a bajnoki küzdelem folytatása.

Megkérdeztük a labdarúgás négy szerelmesét, egy-egy edzőt, vezetőt, játékost és szurkolót: mit várnak az őszi idénytől? Olyanokat kerestünk fel, akik nem tartoznak egyik egyesülethez sem, tehát semlegesek. Ez a törekvésünk azért mégsem sikerült egészen, hiszen a szurkoló szíve azért mégis húz valahová. No dehát, lehet e a bajnokság várható kimeneteléről úgy beszélni, hogy ne kérjük ki egy szurkoló véleményét? Ugye nem? S különben is a mi szurkolónk, éppen nyilatkozatával bizonyítja be, hogy nem zöld-fehér szemüvegen keresztül nézi a labdarúgást.

Egy kérdést tettünk fel mindegyiküknek, mégpedig: az őszi idény befejezése után melyik három csapat foglalja majd el az első, második és harmadik helyet. De feljegyeztük kötetlen beszélgetéseink egyéb részleteit is.

Opata Zoltánt,

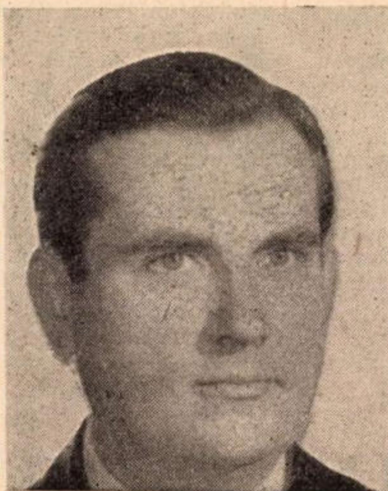
az ET főtitkárát, nem kell senkinek sem bemutatni. Mindenki tudja róla, hogy feledhetetlen érdemei vannak a magyar labdarúgósport fejlesztésében. De most, egy különleges, ritka ünnep alkalmával mégis megállunk a nevénél, s gondolatban meleg barátsággal megszorítjuk a kezét. Gratulálunk Zoli bácsinak, aki a napokban töltötte be hatvanadik évét. Érdemei elismeréséül kormánykitüntetésben részesült, megkapta a Sportérdemérem aranyfokozatát. A labdarúgás kedvelőinek a nevében szeretettel köszöntjük, s további sikereket kívánunk munkásságához. De most halljuk Zoli bácsi válaszát:

1. **Újpesti Dózsa**
2. **Vasas**
3. **Ferencváros**

— *Az újpestiekkel nem történik meg az, ami a csepeliekkel. A Dózsában sok a jó játékos, s ezek fegyelmezetten, öntudatos módon készülnek a mérkőzésekre. Meggyőződésem; tudják, hogy a bajnoki cím mire kötelezi őket, s Fenyvesi László vezetésével el is érik céljukat. S ha már az edzőknél tartunk, azt is megemlítem, hogy a fiatal edzőktől további lelkesítést, fejlődést várok.*

— *Az egyhónapos szünet alkalmat biztosított a játékosoknak arra, hogy kipihenjék idegfáradságukat, az edzőknek pedig arra, hogy rendezzék soraikat, s nyugodt körülmények között, tervszerűen dolgozzanak. Azt szeretném, ha az oktatók több gondot fordítanának a kollektív csapatjátékra, s kiölnék a játékosokból a túlzott egyénieskedést. No meg az is jó lenne, ha különös tekintettel a mai szélső-ínségre, többet foglalkoznának a szélsőkkel, főleg a fiatalokkal. Az edzőknek a törekvéseit a játékosok elsősorban akarattal, megértéssel, sportszerű életmóddal segíthetik.*

— *Az őszi hajrától éles, heves küzdelmeket, s az erőviszonyok kiegyenlítődöttségét várom.*

Pető István

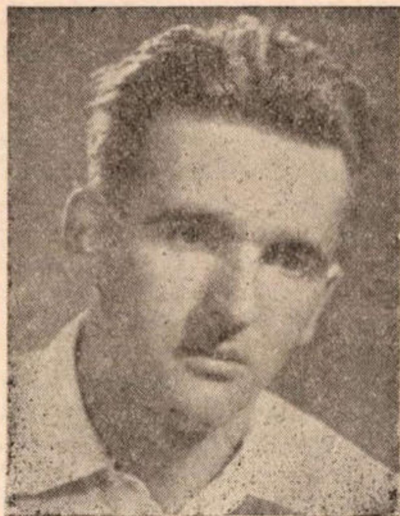
immár tizenöt esztendeje dolgozik a Magyar Labdarúgó Szövetségben, s jelenleg az MLSz titkára. Valamikor Kaposvárott, persze ő is hajszolta a bőrlabdát, s noha nem lett belőle ismert játékos, éppolyan szeretettel gondol vissza az aktív labdarúgással eltöltött éveire, mint akik babérokat is arattak. A tőle megszokott megfontoltsággal válaszolt:

1. **Vasas**
2. **Ferencváros**
3. **Újpesti Dózsa**

— *Nagyon kiegyenlítettek az erőviszonyok, s ezért szinte lehetetlen megjósolni az elsőt. Hogy mégis a Vasasra adom szavazatomat azért van mert a piros-kékek védelmét megbízhatóbbnak tartom, mint a vetélytársaiét. Aztán lelkesedésben, küzdőképességben is nehéz legyőzni a Vasast. De megmondom őszintén, engem elsősorban válogatott csapataink szereplése érdekel. Ősszel Budapesten játszunk a jugoszlávokkal, a lengyelekkel, és az osztrákokkal, idegenben pedig a belgákkal. Nemzeti tizenegyünknek nem lesz könnyű dolga, különösen a kultúrált, ötletes labdarúgást játszó jugoszlávok ígérkeznek nehéz ellenfélnek. Őket erősen fűti majd a visszavágás vágya is, hiszen legutóbb Belgrádban is kikaptak, s vagy három évtizede nem tudnak legyőzni bennünket... Azt remélem, hogy válogatottunk mind a négy mérkőzését megnyeri, de legalábbis nem kap ki.*

— *A hazai mérkőzésekre visszatérve, kiváncsi vagyok: továbbra is ilyen eredményes marad e Opova? S ki lesz a góllövő listán az őszi első? Tichy? Albert? Opova?... Őszintén remélem azt, hogy az MLSZ szokásos hétfői ligaértekezletein kevesebb lesz a panasz a játékvezetőkre, már csak azért is, mert a vesztesek elsősorban magukban, s nem bírákban keresik majd a hibát. Azt is szeretném, ha a Népstadionban, a szurkolók örömére, több kettős mérkőzést rendeznének.*

őszi idény végére?

Ódor János,

kapus. A huszonhatéves nyurga energetikus az NB III-as Gheorghiu Dej Hajógyár hálóját őrzi. Nagyon örül annak, hogy csapata, amikor pályaválasztó, többnyire szombaton játsza mérkőzéseit. Jancsi ilyenkor vasárnaponként ugyanis élvonalbeli mérkőzéseket is láthat. S ha csak egy mód van rá, ott van a Megyeri úton, vagy a Népstadionban. Íme a válasz:

1. Ferencváros
2. Vasas
3. Újpesti Dózsa

— Szerintem a Ferencváros játékosanyaga a legjobb, de nagy versenytárs lesz a Vasas is, s elsősorban azért, mert kollektívabb, egységesebb a csapatjátéka. Nem lepne meg az sem, ha a Csepel betörne az élmezőnybe. A DVSC bravúrosan kezdett, de még sem fogja elkerülni a kiesést, a másik kieső a Győri Vasas ETO, vagy a Dorogi Bányász lesz. Ősszel sok olyan mérkőzést szeretnék majd látni, mint amilyen a múlt bajnokság fináléjában az Újpesti Dózsa—MTK mérkőzés volt, azaz egészségesebb, eredményesebb támadójátékot. No meg abban is bízom, hogy az edzők az erőnlét megteremtése mellett több gondot fordítanak a játékosok technikai képzésére.

— Kiváncsian várom az újabb fiatalokat, Petresevicset, Kalmárt, Máthét, és a többieket. A fiatalságnak nagyobb teret kell engedni! Itt van például Szentmihályi esete. Megítélésem szerint a Vasas kapusa sokat fejlődött, s Grosics után a legjobb magyar kapuvédő. Miért nem szerepeltetik őt legalább a B-válogatottban?... A sajtó nagy segítséget adhat a fiataloknak, de csak úgy, ha a dicséretben nem esik túlzásokba.

Bálint István

több mint félszáz éve hódol a labdarúgásnak. Valamikor a Baglyasalja, majd később az Egyetértés kapusa volt. Most két év híján hetven éves. Magas kora azonban nem akadályozza meg, hogy esőben, hóban, viharban, vagy tűző napsütésben ne legyen ott kedvenc csapatának, a Ferencvárosnak a mérkőzésén. A rokonszerves, őszhajú Pista bácsi lelkendezve beszélt:

1. Vasas
2. Újpesti Dózsa
3. Ferencváros

— A Vasast a jövő csapatának tartom. Sehol sincs annyi tehetséges fiatal, mint a piros-kékeknél. Mészöly, Kékesi és Farkas kirobbanó tehetség. Ezek a fiatalok és társaik, az elkövetkezendő hónapokban csak jobban játszhatnak! Az ő fejlődésük egyúttal erősíti az egész együttest. Az Ú. Dózsának nem elég egyenletes a formája, két fedezetének visszaesése döntően hátráltatja az egész csapatjátékot. Az újpestiek játékereje azonban így is átlagon felüli. A saját csapatomat azért várom csak a harmadik helyre, mert védelme nem elég jó. Nincs megbízható kapus, Mátrai is nagyon könnyelmű, tetejébe most sérült is, s azt sem értem, hogy a két fedezetet miért nem cserélik fel? Vilezsál ugyanis azelőtt a csatársorban mindig baloldalon játszott, Kocsis pedig jobblábas. S ha ez a csere megtörténne, végre lenne egy olyan csapatunk is, amelynek nem a jobb, hanem a balfedezete játszhatna támadószellemben. Érdeklődéssel várom, mi lesz a Bp. Honvéddal? Egy Fradi szurkoló számára sem lehet közömbös, hogy nagy hagyományokkal rendelkező élcsapatunk mikor játszik már képességeihez mérten. Megdöbbentő, a DVTK rossz rajtja. Ennyire megbontotta volna soraikat az edzőválság? Bodolát jó edzőnek tartom, biztosan segít a bajokon. Végezetül pedig annyit: a játékvezetőktől határozottabb és következetesebb működést várok.

Vasas? Ferencváros? Újpesti Dózsa?

Ki tudja, melyikük lesz az őszi első. De az mindenesetre nagyon jó lenne, ha az óhajok teljesülnének. Ennek ugyanis a magyar labdarúgás látná a hasznát.

Németh Gyula

Hogyan lett a Moszkvai Torpedó olyan,
mint a REAL MADRID?

„A Moszkvai Torpedo éppúgy magával ragadott, mint a Real és a Santos” — ezzel a címmel írt a nyugatnémet Sport-Magazinban Steinbrecher a moszkvai együttes NSzK-beli szerepléséről.

„A Santosról és a Real Madridról tudtuk, hogy milyen labdarúgóművészek alkotják — írja Steinbrecher —, *de a Moszkvai Torpedóról? ... Amit a München 1860 elleni 8:1 alkalmával mutatott a moszkvai csapat, a Szovjetunió bajnoki éllovasa, rávilágít arra, milyen ugrás történt a szovjet labdarúgásban... A 24 000 néző ismét azt kérdezte magában vagy hangosan: Hogyan is szerepelne ez a csapat a Real vagy a Santos ellen?*

Lehet, hogy a brazilok könnyedébben játszanak, ám vérmérsékletük, játékos kedvük, labdaimádatuk folyton öncélú játszadozásra viszi őket. A Torpedo-játékosok tökéletesen uralták a labdát, de sallang nélkül játszottak, állandóan változtatták a helyüket, s örökös mozgásukkal teljesen megzavarták a védőket, amellett döbbenetes pontossággal lőttek már 25 méterről is, akár a Santos... Játékuk a legmodernebb labdarúgás volt, amely ugyanolyan hatást tett a nézőre, akár a spanyoloké vagy a dél-amerikaiaké...”

Hogyan lehetséges,

hogy a Moszkvai Torpedó így feljött? Hogyan lett a szovjet bajnokság középcsapatából ilyen nagytudású együttes? Hat évvel ezelőtt még majdnem kiesett, most meg úgy játszik olyan hatást tesz a szemlélőre, akár a világhírű Real Madrid? Mi a titka, mi a magyarázata a néhány év alatti hatalmas fejlődésnek?

A titok nyitja

két szó: szakaszos edzésmódszer.

Sz. A. *Szavin,* ismert szovjet szakember az elmúlt évek folyamán többször is beszámolt azokról a kísérletekről, amelyeket a Moszkvai Torpedo edzői, sportorvosai és különböző tudományos kutatók végeztek a csapattal. Olyasféle gyakorlatok — normák — állandó végeztetésével javították a játékosok technikai tudását, amilyeneket edzőink nyári továbbképző tanfolyamán *Lakat* Károly ismertetett szóban és gyakorlatban. Rendszeresen fokozták az izomerőt. Már 1955 elején megkezdték az edzésgyakorlatok szakaszos módszerű végzését. 1954-ben 9. lett a csapat a bajnokságban 22 ponttal, 34—34-es gólaránnyal — írja *Szavin* —, 1955-ben pedig már a negyedik, 28 ponttal 39:32-es gólaránnyal. Év végén edzők és játékosok egyaránt azt vallották, hogy nagyarányú feljavulásukat az új edzésmódszernek köszönhetik. Azóta minden edzésükön van néhány ilyen módszerű edzésgyakorlat, amely hatalmas mértékben fejleszti a gyorsasági állóképességet. Eleinte csak futásra alkalmazták, 30, 40, 50 és 60 étereket futottak szakaszosan, köztük egy-két perces szünetekkel, két évvel ezelőtt már erőteljes mozgásokkal járó technikai és taktikai gyakorlatokat is ilyen módon hajtottak végre.

Az idén már

a legerősebb iramú küzdelemben is helytállnak

a Torpedó-játékosok. Állják a legerősebb iramot is, a mérkőzések végefelé sem növekszik labdakezelésük hibaszázaléka. *Szavin* leírja, hogy 60 m-es futásban, valamint labdavezetéses futásban valamennyi játékos 5—6 tizedmásodpercet javult, sőt akadt olyan tagja is a csapatnak aki — 8 tizedet!

A jobb erőnlét, a nagyobb izomerő jó hatással volt a technikai és taktikai tudás kifejtésére is, állapítja meg *Szavin.* A szakaszos edzésmódszer révén növekszik a mozgásgyorsaság és állóképesség, az idegfolyamatok gyorsabbak, jobban alkalmazkodnak, a szervezeti erő nagymértékben fokozódik és végül — de nem utolsósorban — az ilyen gyakorlatok hozzászoktatják a játékosokat az állandó mozgáshoz, főleg az állandóan élénk mozgáshoz!

Nos, ez a Moszkvai Torpedo nagy feljavulásának titka!

FERENCVÁROS—CSEPEL 1:1

Kleibán becsúszó szereléssel ment Orosz elől

A magyar labdarúgó-válogatott nyomában cikksorozatunkat anyagtorlódás miatt az októberi számunkban folytatjuk.

BUDA—PEST
LEGSZEBB VACSORÁZÓHELYE

a Kis Royal

XII., Márvány utca 19. sz.
Telefon: 151-569

CIGÁNYZENE

MAGYAR ÉS KÜLFÖLDI ÉTELKÜLÖNLEGESSÉGEK

SPORTOLÓK! SZURKOLÓK!

KERESSÜK FEL A

JÉGBÜFÉT

V., FELSZABADULÁS TÉR

REMEK HÁZI CUKRÁSZAT!

VITAMINOS SÜTEMÉNYEK ÉS

JÉGKRÉMSZELETEK!

OKVETLEN NÉZZE MEG A

BUDAPEST TÁNCPALOTA

VI., NAGYMEZŐ UTCA 17.

REMEK MŰSORÁT

Minden vasárnap délután 5 órai tea, tánc!

A

MÉZES MACKÓ

V., KÍGYÓ UTCA 4-6

SZERETETTEL VÁRJA KEDVES VENDÉGEIT A MEGSZÉPÜLT BÜFÉJÉBE

Finom saláták — Halételek — Különleges italok — Krémkávé — Házi cukrászat

A 3. helyért: Magyarország—Olaszország 2 : 1. Nagy küzdelem a magyar kapu előtt

Felelős szerkesztő: Hoffer József. A szerkesztőség címe: Budapest I., Fém utca 5—7
Kiadja: a Sport Lap- és Könyvkiadó. A kiadásért felel: Perlusz József igazgató
Előfizetés: negyedévre 8,— Ft, félévre 16,— Ft, egy évre 32,— Ft. Csekkszámlaszám: 61.251
Terjeszti a Magyar Posta 60.2259. Állami Nyomda, Budapest